

Březová kůra

měsíčník skautsko-woodcrafterského oddílu TROJKA SHAWNEE ZÁBŘEH

dvojčíslo 184 - 185 / 17. ročník

Tábor mladé krve ve Štítech 2006 a jeho osazenstvo při společné fotografii. Přes 20 táborníků si letos opět vyzkoušelo, jaké je to pobýt si v přírodě bez všech těch technických „vymožeností“.

V tomto čísle najdete vše důležité, co se v oddíle Trojka Shawnee událo v měsících červnu a červenci roku 2006.

Slovo šéfredaktora

Hned na úvod musím pochválit všechny ty, kteří přispěli do tohoto dvojčísla, které se na první pohled rodilo velmi snadno, ale technika byla trochu proti... Proto se k vám také táborová kůra dostává až v této chvíli.

Jak už jsem psal na konci minulého skautského roku do 183. čísla, devět čísel 17. ročníku mělo přesně 200 stran. Když k tomu přidám závěrečné číslo tohto ročníku, rozšíří se počet stran o necelých 25% na 248 stran. Ano, **táborové číslo má neuvěřitelných 48 stran!!!** A to hlavně díky vám, aktivním přispěvatelům. A protože jsem původně žádný dlouhý úvodník do tohoto čísla nechtěl psát, nebudu se nijak rozepisovat. Ovšem na jedno nemůžu zapomenout... Už před táborem jsem chválil Netopýra za jeho družinovou stránku. A to, co vám předkládá v tomto čísle, je zase o další krůček (když možná spíš velký krok) bliž k ideální družinové stránce. Ale i družina Káňata se učí, a ačkoli jsem byl Drakem varován, že jeho stránka nestojí za nic, tak to není zas tak úplně pravda... Ale posuďte sami.

Z táborového čísla, které právě otvíráte, úplně ještě číši prázdninová nálada. Začtete se tedy do táborového dění a nechte na sebe naposled zapůsobit atmosféru štíteckého tábořiště se všemi krásami, které má.

Pokud se vám zdá, že moje dnešní slovo šéfredaktora je hodně kratičké, budete mít trochu pravdu. Ale mého textu je v tomto čísle více než dost a proto nebudu již plýtvat místem a na druhé polovině strany vám raději předložím výsledky červnové Javorové nažky. Tak ať se vám dobře čte...

TATEYOPAH

Červnová Javorová nažka

1.	Dráček - Petr Fochler	150	100%
1.	Dušan Balcárek	150	100%
3.	Netopýr - Jan Mlčoch	145	100%
4.	Lišák - Adam Bělaška	140	100%
5.	Ká - Jakub Šlampa	129	100%
6.	Helena Keprtová	127	100%
7.	Grizzly - Jan Kašík	125	100%
8.	Komanč - Tomáš Čvanda	122	100%
9.	Top - Vojtěch Topitsch	113	100%
10.	Šídlo - Michal Žváček	103	100%
11.	Býček - Martin Kubiček	91	100%
12.	Jan Neumann	89	100%
13.	Rys - Pavel Pek	85	100%

14.	Petr Schubert	78	100%
15.	Šmodrch - Luboš Grund	76	33%
16.	Marek Schubert	74	100%
17.	Vladimír Žváček	60	67%
18.	Mustang - Jan Hrabal	59	67%
19.	Jerry - Jan Sedláček	57	67%
20.	Simir - Jiří Sedláček	53	67%
21.	David Balcárek	50	33%
22.	Blanka Čvandová	40	67%
23.	Rajče - Jakub Trnka	35	67%
24.	Orel - Jan Václavský	31	67%
25.	Kutil - Matěj Paclík	28	33%

1.	Káňata	112
2.	Vlci	84
3.	Koníci	74

Slovo Degandawidy

Dnes, kdy píšu tyto řádky je konec července a před pár dny skončil už 19. letní tábor naší Trojky Shawnee. Tak jako vždy něco se povedlo, něco se povedlo míň, ale mně osobně se tábor docela líbil a určitě nejsem sám. Po táboře následovalo yksuiapi. Mimochodem, dosud byly nejdálčenější místem, kam se konala oddílová výprava severočeské Litoměřice (cca 300 km). Letošní puťák na Slovensko tohle oddílové maximum o dobrých 100 kilometrů posunul – jedna z ukázek toho, že Šavani rozhodně nejsou v úpadku. Ale bez ohledu na kilometry, které jsme urazili se i tahle akce povedla a prohlížet teď na stránkách fotky (ať už z tábora nebo yksuiapi) je krásná podívaná a příjemné vzpomínání.

Že jsem ale nebyl sám, komu se tábor zamlouval, ukazují i výsledky ankety, která závěrem tábora proběhla. Odpovídali jste následovně:

1. **Co se Ti na táboře nejvíc líbilo?** Tak velmi oblíbený byl bazén, yksuiapi, večerníček, zpěv, lakros. Prostě nebylo toho málo a to je dobře.
2. **Co se Ti na táboře nelíbilo?** Tak příliš populární nebylo bodování stanů a často jste si stěžovali i na déšť. No, myslím, že jsem lepší počasí na táboře ještě nezažil, tak nevímJ.
3. **Co Ti na táboře chybělo?** Nejvíc jste postrádali Magic, bílého bizona a stezku odvahy. Tak stezka odvahy příští rok nejspíš bude, bílý bizon a stezka odvahy možná. Každopádně se těšte.
4. **Jakou známku bys dal letošnímu táboru?** Letošní tábor se vůbec vyznačoval dobrými známkami při hodnocení dnů a to je jeden z důvodů mého optimizmu. Když jsem se koukl do BK č. 164, kde je podobné hodnocení Tábora pod vznášejícím stožárem (2004), zjistil jsem, že tehdejší průměrná známka byla 1,6 až 1,7. To letos byla jedna dvojka, druhé nejhorší hodnocení bylo 1,1247... a pak byla řada jedniček mínus, jedniček, jedniček podtržených, jedniček s hvězdičkou a dokonce i jednička s dvaceti hvězdičkami. Tedy průměr zhruba 1,05. Prostě skvělé.

Stejně tak jsem si ale vědom nedostatků, které se na táboře vyskytly. Pár jich bylo, naštěstí žádné moc významné, ale jako vždy – je pořád co zlepšovat. Ale oddílová rada už zasedla a pracuje se na tom. Čili doufám, že nás nečeká loňský scénář, kdy po povedeném táboře nastal podzimní útlum a už se těším na první oddílovku. Každopádně všem, kteří mají na povedeném táboře podíl patří velký dík (ať už rodičům a kamarádům, klukům z vedení, rádcům nebo všem snaživým a usměvavým klukům a holkám).

Stopař

Táborák pro rodiče

24. 6. 2006 Skalička

Jelikož je táborák stálý a tradiční, nebylo s jeho přípravou moc práce, neboť co sehnat, zajistit a připravit je jasné již mnoho let. Ale i přesto se část vedení – Tarzan, Tateyopah, Stopař, Ohiyesa sešla v 9:00 na klubovně, odkud na Stopařův samohyb naložili nástěnku, lavičky, atd. Také se vzaly zákusky a nanukové dorty, ty už se stihly rozpustit, pro jistotu se koupili nové, ale ty se rozpustily taky. Odjelo se na Skaličku, kde se začalo vše chystat.

Nachystala se pagoda, nástěnka s fotkami, lavičky, část se přinesla z míst školy odkud byly zapůjčeny díky Unkasovi. Po chvíli přijel Mičkinikwa a Waope.

Každý si vybral sám něco s čím by pomohl, takže organizace typu „ty udělej tohle a pak tamto“ vůbec neexistovala. Okolo jedné hodiny měli rody přijít na Skaličku. Zde pak pod dohledem svých rádců trénovali písničky a scénku. V tomto momentu byl táborák již připraven. Vedení se tedy pustilo do trénování písničky a scénky, scénku nakonec nezahráli, neboť Káňata měli tu stejnou. Okolo 15:00 proběhlo slavnostní zapálení ohně, již pod dohledem mnoha rodičů. Slova se ujal Stopař, kterého doplňoval Ohiyesa.

Program byl poměrně jasný: prvně se uvítali všichni příchozí a došlo k několika určujícím pravidlům, rodiče totiž měli hlasovat pro jednotlivé písničky a scénky umístěním 1 až 3 kuliček do esusu, který byl následně vysypán do vysoce sotisifikovaného zařízení na transport drobného materiálu – rýny, která ústila nad váhou, kde byl výsledek zvážen Tateyopahem a následně spočten a uveden jako údaj do soutěže o nejlepší scénku a písničku. Přišly na řadu i mnohé soutěže pro rodiče – vysrkat co nejrychleji nanukovou dortu, poznat svého potomka zabaleného kompletně do toaletního papíru a mnohé další, odměnou pro vítěze byl zákusek.

Písničky byly odpívány celkem rychle, neboť bylo na některých rodech vidět, že při svém zpěvu nejspíše trpí křečemi a jinými problémy = výkony a cit nic moc. Scénky se už každý zhostil velice pěkně a každý si zakusil svých pět minut slávy, možná u některých jedinců je budoucí kariéra jistá – v cirkusu jako šašek či ten paňáca co leze do lafety děla a pak se nechá vystřelit, prostě VYNIKAJÍCÍ výkony! Vyhlášení Javorové nažky každého bojovníka proběhlo až na samý závěr, výsledky níže. Taktéž byl i vyhlášen nejlepší deník – vítězem se stal Lišák! Okolo hodiny xxx jsme se svými rodiči rozešli domů. A teď pozor, letos NEPRŠELO !!!

OHIYESA

Indiánský víkend

2 – 4. 6. 2006 Tatenice

Tak, co chcete slyšet? To že jsme největší drsníci na světě? Tak to máte pravdu, neboť jsme se zúčastnili Indiánského víkendu a přežili!

Vyjelo nás celkem hodně, to je nádherná věta J. Jeli jsme směrem na Tatenici, kde jsme i následně vyesdli a pochodovali asi 3-4 Km s plnou polní na skautský srub, který se nachází na Kopretinové louce. Srub jsme měli zapůjčen díky Kobrovi od Lanškrounských skautů. Kobra nás také na cestě potkal a spolu s námi přišel ke srubu a vše nám ukázal a náležitě poučil. Jelikož se čas blížil k večeru, každý vytvořil skupinku a postavil si stan, jelikož byla ještě zima tak pouze starší mohli přespat venku, mladší spali ve srubu na velice prostorné půdě. Ještě před večerkou jsme zapělí pár písniček a po hygieně se odebrali spát. Ráno se vedení postaralo o snídani, budíček a ranní rozcvičku. Dál již nic nechybělo dopolednímu programu. Ten se odehrával vždy na dvě poloviny, neboť nás bylo mnoho. První skupina měla indiánský souboj – dva soupeři musí zvednout protivníkovi nohy do vzduchu, druhá skupina se vrhla do bojů v Muh-mohvě, po svačině se obě skupiny vystřídali. Došlo opět k prolévání krve gumovými noži a lámání končetin v souboji.

Na oběd se uvařilo rizoto, jediné opravdu dobré rizoto je to tábornické, toto vám potvrdí každý. Po chvíli poledního klidu, který každý využil většinou jinak než je k tomu polední klid určen, tohle lze vidět ale všude.

Následujícím programem byla střelba z luku na orlí pero, tudíž dostřelit třemi šípy co nejdál, toto se nejlépe povedlo Netopyrovi, ještě teď mě bolí nohy z chození té hrozné vzdálenosti. Zatímco Ohiyesa chytal v poli šípy, druhá skupina se věnovala hodu šípem do kolečka na přesnost, tady bylo málo smrtelných úrazů, ale taky málo pěkných výkonů. Po chvíli se opět všichni prostřídali. Dále přišla svačinka a po ní Setonův běh spolu s lasováním, neboli chytání bizona lasem, neboli „nechytíš-li bizona, nebude večere“ Tato motivace udělala u mnoha bojovníků obrovský kus práce – výkonu. Zahrál se též lakros, prvně na týmy a poté všichni dohromady, tedy 12 proti 12, celkem slušná jatka to byla, jen najít míček ve vysoké trávě si žádal opravdové muže! Chvilé hazardu byla okořeněna tradiční hrou indiánů s kuličky při které každý mohl vyhrát nějaké movité ceny, ovci, kravku, Škodovku, atd. Jelikož i etapová hra si žádala své, došlo k menšímu maratonu, každý z bojovníků běžel trať na které plnil mnohé úkoly.

K účasti na večeri bylo podmínkou oloupat si klacík k opékání, neboť došlo na opékané hady – těsto s vodou, opečené nad ohněm, dle chuti ochucené medem či marmeládou. Abych řekl, tak u přípravy těsta jsem se celkem zasmál neboť nechat po sobě, téměř až po lokty nechat schnout těsto je celoživotní zážitek. Večeře byla ukončena táborákem kde došlo k vyhodnocení her v průběhu tohoto víkendu, měsíčnímu bodování, písničkám a mnoha dalším. Večer už jen opravdu následovala hygiena a večerka.

Ráno došlo pouze k tomu že jsem vše uklidili a pomalu se vydali na vlak, s cestou pomohl mnohým bojovníkům Kobra, který přijel s autem a pobral některé bojovníky a batohy. Jízda vlakem už byla pouze drobnost, taktéž odchod domů.

Foto k Indiánskému víkendů

Cyklovýprava, 10. 6. 2006

I letos jsme se vydali na oddílovou cyklovýpravu, i když poněkud netradiční. Původním záměrem bylo udělat dvoudenní výlet pro zdatnější cyklisty, abychom přitom taky někam dojeli, ale z různých důvodů (nechtěné zájezdy do Itálie či jiné pohromy) jsme nakonec jeli jen dva a tak sešlo z původně plánovaného koupání a nocování u čistých vod přehrady Slezská Harta. Označení „výlet pro zdatnější cyklisty“ téhle výpravě ale rozhodně zůstal. Plánovaný výjezd na Praděd jsme se totiž rozhodli s Tateyopou realizovat. Vyrázili jsme v sobotu v devět ze Sudkova, kde byl sraz a s úmyslem zkrátit trasu na nejkratší možnou jsme to vzali přes solidní kopce.

Praděd je od nás sice vzdušnou čarou jen nějakých třicet kilometrů, ale když tam chcete dojet po asfaltce, musíte si pěkně zajet. První stoupaní nás tedy čekalo z Krásného do Hraběšic a na Traťovku, odkud už byl pěkný výlet do údolí. Podle znalce místních poměrů Tateyopy byla odtud pěkná asfaltka až na Skřitek, tak jsme se ji rozhodli využít a čekalo nás tak další stoupaní o téměř 300 výškových metrů. Co jsme na Skřitek vyjeli, zase jsme sjeli do Rýmařova, ale tenhle patnáctikilometrový mírný sjezd byl moc příjemným odpočinkem. V Rýmařově na náměstí jsme pojedli a v době, kdy už tachometr ukazoval 44 ujetých kilometrů jsme se vydali na nejnáročnější úsek trasy. S přibývajícimi kilometry přibývala i strmost kopce (a to nejen zdánlivě), takže pětikilometrovým stoupákem na Ovčárnu už jsme se spíš plahočili, než že bychom jeli na kole. Na Ovčárně jsme zase odpočinuli; už bylo samozřejmé, že vrchol musíme zdotat, i kdyby trakaře padaly, takže jsme po pauze vyrazili na poslední (skoro tříkilometrový) úsek s převýšením 250 výškových metrů. Mimochodem trakaře sice nepadaly, ale celý den docela fučelo a nahoře nebylo ani deset stupňů. Vrchol jsme dobyli někdy po třetí hodině odpoledne, což bylo tak o dvě hodiny pozděj, než jsem původně předpokládal. To ale ničemu nevadilo – času bylo dost. Nahoře jsme se vyfotili, teple oblékli a nechali jsme gravitaci, ať nás taky nějaký ten kilometr veze sama. Čekalo nás asi 20 kilometrů souvislého sjezdu, což byl po předvedeném výkonu zasloužený oddech. Se snižující se nadmořskou výškou zase

rostla teplota a tak jsme kousek před Rýmařovem sundali bundy (nejsem si jistý, jestli i Tateyopah, já určitě), dojedli poslední zbytky jídla a doufali, že v Rýmařově bude otevřený obchod.

Naše obavy ze čtyřicetikilometrové jízdy s prázdným žaludkem zahnal rýmařovský Plus. Nakoupili jsme, přesunuli se na lavečku na náměstí, kde jsme v příjemném nastávajícím podvečeru doplnili energii. Mraky prořídly a tak jsme v probleskujících slunečních paprscích s chutí vyjeli na další cestu, stále většinou skopce. Nejdřív nás ještě čekal zvlněný terén nejjihnějších jesenických kopečků, pak ale přišel další souvislý sjezd od Tvrdkova do hanácké roviny kolem Libiny. V parádním prosluněném podvečeru to byla opravdu příjemná odměna, cestu jsem si užívali a cyklistika tady zase jednou ukázala svoje kouzlo. Nějakých sto kilometrů v našich nohách nám nemohlo vadit. Za Libinou nás čekalo poslední stoupání k hrabišinské zastávce. Tady už se únava projevovala, ale domů to nebylo daleko, takže kolem sedmé jsme byli spokojeni a unaveni doma. Vydrželo počasí, kola i my, čili naprostá spokojenost. Tateyopův tachometr ukazoval něco přes 140 kilometrů, což je s přehledem orlí pero. Už se těším, že příště vyrazíme zase a třeba ve větším počtu.

Stopař

Na internetu si můžeš editovat své údaje!

Opět je tu zmínka o našich internetových stránkách. Přes prázdniny je sice návštěvnost tradičně o něco nižší, ale jinak se náš oddílový web v uplynulých měsících těší celkem slušné návštěvnosti, řadou vzkazů, často pochvalných a to zdaleka nejen od členů oddílu a myslím, že i nadprůměrné aktualizaci (ve srovnání s jinými skautskými weby například v našem okrese).

Každý člen oddílu s přístupem na internet by sem měl občas kouknout, nechat vzkaz, případně zaktualizovat své údaje. Pokud se vám nelíbí, že u vašeho jména není adresa nebo telefon, je to jen na vás. Stačí na pravé liště vyplnit svůj login a heslo, čímž se přihlásíte do „Intranetu“ a hned si svoje údaje můžete měnit. Stejně tak je možné v sekci „Ohnivectví“ zapisovat svá splněná OP, aby celý svět viděl, jak na tom kdo s OP či Mistrovstvími jsme. Opět v podsekcí „Editovat OP“ zadáte své jméno (login) a heslo a pak je to snadné. Kdo svůj login a heslo nezná, stačí se mě zeptat (napsat email nebo na ICQ) a rád každému jeho přihlašovací údaje změním. Tak věřím, že s pomocí každého z nás budou naše stránky zase o něco aktuálnější a pomůžou tak v komunikaci mezi námi všemi.

Stopař

Tábor Mladé krve den po dni

Již 19. tábor Šavanů se konal na již tradičním táborovém místě poblíž Štitů. Klasický tábor byl zvláštní hned v několika věcech. Jako první, a nejdůležitější, podle ní dostal náš tábor své jméno, byl fakt, že na táboře bylo skoro dvě třetiny lidí, kteří na žádném táboře ještě nebyli. A důsledek tohoto byl, že klasický tábor trval tedy jen pouhých 14 dní, další necelý týden bylo ihned po skončení tábora velké táborové YKSUIAPI pro starší.

A co se na táboře dělo? To popisují následující stránky.

Předtáborový den, 30.6., pátek

Tábor začal pro některé již tento den, kdy se od 16 hodin nakládaly tyče u paní Vítkové na dvorku, kde jsou přes rok uskladněny. Jmenovitě se nakládání zúčastnili MIČKINIKWA, WAOPE, TATEYOPAH, Netopýr, Drak, Šmodrch s maminkou, Ká s tatínkem. Po chvílce dorazil ještě Mlčím. Po bleskovém naložení (netrvalo nám to ani půl hodiny) jsme se odebrali na klubovnu, kde už to měl skoro celé odpoledne na povel Tarzan. Zde probíhalo poslední chystání a zároveň nakládání věcí členů, oddílů, stany, no prostě všechno potřebné vybavení k táboru. S naloženými věcmi jsme se ještě rozjeli do Postřelmůvku na pilu, kde už jsme měli připravené krajinky na různé táborové stavby. Stačilo je pouze naložit a hurá do Štitů. Zde byl první úkol věci vyložit a zabezpečit proti dešti, protože počasí tento den zrovna nevypadalo nijak růžově. Do Štitů tedy odjeli MIČKINIKWA, Tarzan, Mlčím a TATEYOPAH, kteří tu přespávali, a dále WAOPE s Cestovatelem, kteří se vraceli večer domů. Večer počasí dokonalo své dílo a začalo drobně pršet, mimochodem byl to jediný déšť, který se dal nazvat deštěm, za celý tábor. A tak jsme se naskládali pod provizorně nataženou plachtu na kuchyni a raději šli spát, abychom ráno byli schopni pracovat na stavbě tábora.

1. den, 1.7., sobota

Ráno jsme vstali kolem půl osmé a začali pracovat. MIČKINIKWA si na dnešní den přizval na pomoc několik tatínků a společně postavili sprchu. Kolem osmé hodiny přijel pomoci se stavbou ještě WABLAUTANAGA a chvíli na to Cestovatel. Rozdělili jsme se na jednotlivé stavby a začali pracovat. Kromě MIČKINIKWY, který, jak jsem se již zmínil, stavěl sprchu, pracoval WABLAUTANAGA na stolech v jídelně, Cestovatel s Mlčím stavěli umývárku a TATEYOPAH s Tarzanem již definitivně zastřešili kuchyň s jídelnou.

Kolem 14:30 přijíždí veškeré letošní táborové osazenstvo v čele se Stopářem a ihned se zapojuje do prací. Začínají se stavět stany. Již tento den jsme stihli postavit pod vedením Tarzana šest stanů a tak tedy všichni už dnešní noc spí ve svých téměř vybavených stanech. TATEYOPAH ještě dodělával kuchyň do provozuschopného stavu a Mlčím

takto se týpí sice na začátku nestavělo, ale jako dokumentační foto začátku tábora je to dobré J

s Cestovatelem pokračovali na umývárce.

2. den, 2.7., neděle

Ráno se začíná rozjíždět už podle táborových zvyklostí. Zvykáme si na pravidelný budiček v 7 hodin, o půl osmé následuje první táborová snídaně, kterou připravovala letošní první táborová služba ve složení Lišák, Petr a Laďa. Dopoledne se ještě věnujeme pracem na dobudování tábora (dodělávají se latriny, dokončuje se umývárka a kuchyň). Po obědě a po krátkém poledním klidu, který byl spíše určen na dovybavení stanů kapsáři, podkladkami pod dřevem, začíná první volnější program – pod vedením Tarzana se vyráží do okolního lesa pro Shinnovyky, které se využívají hned po odpolední svačině v prvním letošním turnaji. Po svačině taky jako snad téměř poslední chybějící stavba se na louce objevil stožár na vlajku.

Večer se rozběhla první hra o letošní táborové peníze – Shawnee eura (S€). Jednalo se o hru bankomat, která spočívala v běhání k bankomatu (= někde v lese), kde si člověk musel zapamatovat kód složený z 5 znaků a číslic a ten následně sdělit v bance (= jídelně) a za to byl náležitě odměněn.

Po večerce v 23:15 došlo k tradičnímu zahájení tábora. Nemohu podotknout, že tak dlouho, než se všichni probudili, se snad ještě nikdy nemuselo čekat. Měli bychom s tím do příště něco udělat.

3. den, 3.7., pondělí

Dneska se poprvé naplno rozběhl táborový život podle daných pravidel. Budiček v 7 hodin následovaný rozcvičkou, pak snídaně, no prostě klasika... Bohužel, ačkoli jsme měli připravený stožár, nedošlo dnes ještě z technických důvodů ke vztyčení státní vlajky, což byla snad jediná odchylka od táborového řádu. Proběhlo však první bodování stanů, kde hned od začátku „zaperlili“ Vlci, jejichž stan získal první zero do bodování. A nebylo to tento tábor ani poslední...

Ret a jeho první Yksuiapi – „Co mi ještě vlastně chybí?“

Do svačiny se ještě pracovalo na drobných dodělvkách. Po svačině se tábor rozdělil na dvě poloviny. Mladší pod vedením Mlčima si vyzkoušeli první táborové Yksuiapi a starší pod vedením Stopaře se zdokonalovali ve svých znalostech. Po výborném obědě (hrstková polévka a tradiční kotel čočky) se rozběhly první práce na vodních dílech a plavidlech jednotlivých rodů. Konkrétně řečeno se začaly kreslit plány, stavět turbíny pro pohánění generátorů pro výrobu elektřiny, konstruovat bezpečnostní přepady, ale hlavně se rozběhla stavba hrází a různých typů lodí (od bitevních křižníků až po záchranné čluny), což byla další soutěž, ve které šlo získat nějaké další S€ a políčka do etapovou, kterou si letos připravil Stopař. Protože plány byly při

napouštění přehrad zatopeny, turbíny se rozbily a přepady byly zaneseny, do hodnocení se započítaly pouze hráze a

lodky. Tento vesměs hravý program trval až do večere.

Po večeři začalo první kolo táborové loterie, tzv. Šťastného Jouzy. Šlo o klasickou sázku 5 ze 40. Členstvo, nalákáno na vysoké výhry, si houfně vsadilo (aby taky ne, když první sázkový tiket byl zdarma) a přesně podle matematického modelu toho moc nevyhrálo J, ale tak už to v životě chodí... Snad někdy jindy. Během společného zpěvu, který následoval v zápětí, nás navštívil WAOPE. Vyšla také první letošní táborová Okalúza.

4. den, 4.7., úterý

Protože letošní tábor byl trochu upraven systém rozcviček, každá třetí rozcvička byla trochu netradiční. A tak dnešní třetí rozcvička byla ve znamení fotbálku. Po sladké snídani (rohlíky z nutelou) proběhl konečně nástup ke státní vlajce, kde se projevíly drobné slabiny prvního nástupu. Nutno podotknout, že se nám je podařilo během dne, kdy proběhly další dva cvičné nástupy, celkem vychytat a tak už v následujících dnech podobné případy při nastupování nenastaly. Po nástupu starší členové tábora vyrazili pro vodu a mladší opět pod Mičimovým velením se vrhli na přípravu na nováčkovskou zkoušku. Po návratu starších s vodou se rozběhla i táborová aktivita pro starší – ti se letos rozhodli, že si vyřezou lžičky ze dřeva. Škoda, že to všem nevydrželo až do konce, možná bychom na konci tábora měli o několik dřevěných lžičí více...

Po obědě a poledním klidu se rozběhla velká hra o S€, tzv. Lovecké safari. Zjednodušeně šlo o to, že se pobíhalo po lese a sbíraly se lístečky (= lovila se zvířata), které se pak prodávaly. Nutno říci, že lovci svou roli zas až tak dobře (až na výjimky) nepochopili, a tak aby místo odkupování zvířat od pytláků, kteří je

Takto to vypadá, když se nastupuje ke státní vlajce. Pravda, ne vždy to bylo na jedničku, ale snažili jsme se...

z této hry. Svě by vám o této dani z příjmů mohl povědět třeba Drak, kterému zbyly z 15 tisíc, které si poctivě nalovil, necelé 4 tisíce S€.

Po svačině proběhl již zmiňovaný nácvik nástupu k vlajce a potom další kolo etapové hry. Dále byl do večere ještě čas na dřevo do stanů, protože počasí vypadalo nejistě. Nakonec však nic z deště nebylo. Po večeři (chleba se sádlem) proběhl první turnaj v lakrosu. Tábor byl rozdělen na 4 družstva, hrálo se systémem každý s každým. Nakonec si vítězství připsalo Drakovo družstvo. Během turnaje přijel WAOPE na kole na návštěvu. Protože se za první dny tábora nashromáždil pytel s odpadky, snažili jsme se ho nějak zbavit, ale WAOPE o jeho odvozu nechtěl ani slyšet... Po lakrosovém turnaji proběhla první táborová sprcha. Po sejmutí státní

vlajky se službě z kuchyně ztratil kotel. Zbyla po něm jen cedulka na nástěnce. A tak služba dostala první hlídky „za odměnu“. Kotel se naštěstí našel opodál u cesty, kam ho údajně zanesl jeden nejmenovaný člen tábora. Během Lelawatiky se přihlítil do tábora na kole OHIYESA, který s námi však pobyl jen několik dní, protože dělal v Zábřeze autoškolu.

Po večerce proběhl cvičný poplach, a jak už to bývá, nesetkal se s příliš velkým úspěchem. Některé nováčky se vedení nepodařilo ani dostat ze stanu...

5. den, 5.7., středa

Dnešní den byl zahájen tradiční rozcvičkou, která však byla ukončena dřívější snídaní. Po snídani se bleskurychle vztyčila státní vlajka a členstvo pod vedením Tarzana, Mičima a TATEYOPAHA se odebralo na vlak do Štítů. Jelo se na výlet do Králík. Dlužno dodat, že na dnešní den byla vyhlášena hra Na upíra. V táboře se pohyboval jeden neznámý upír. Vždy, když měl hlad (nebo spíše žízeň) vybral si nějakou oběť, které prokousl krční tepnu a tím ji vyřadil ze hry. Jako poznávací znamení byly otisky dvou zubů na krku. Samozřejmě upírovi šlo také o to, aby nebyl nikým viděn. Protože když ho někdo odhalil, jeho řádění tím bylo ukončeno. Po cestě na nádraží a ve vlaku se osazenstvo tábora snažilo držet pohromadě, čímž se upírovi aktivně bránili, ale rozchod v Králíkách na náměstí znamenal pro TATEYOPAHA v roli upíra doslova hostinu. A tak jedinému, komu se podařilo upíra odhalit (nebo spíše správně tipnout), byl Mustang.

A toto je ona zmiňovaná fotka, ale že to teda byla práce...

Po nutných nákupech v obchodě jsme se vydali k místnímu klášteru. Cca 2 kilometry dlouhá cesta do ne zrovna moc mírného kopce však vyžadovala téměř hodinové úsilí všech bojovníků, od Koníků, kteří už po několika stech metrech nemohli, až po vedení, které se snažilo držet si přehled, kde je kdo. U kláštera jsme si dali na chvíli oddech a následovalo hromadné foto před vstupem do kláštera. Náš nástup k focení jistě pobavil veškeré turisty, protože jsme se absolutně nebyli schopni porovnat před portál tak, abychom se všichni vlezli na fotku. Možná by to příště chtělo trochu víc kázně, abychom nebyli ostatním spíš pro smích...

Protože na nedalekém kopci vyrostla od mé minulé návštěvy telekomunikační věž, která slouží zároveň jako rozhledna, vydali jsme se na ni. Při výstupu jsme však narazili pro některé na nepřekonatelnou překážku: celkem silný vítr. Na vrcholu rozhledny foukalo celkem obstojně, ale ani tento vítr některým nezabránil, aby se na špičce rozhledny vyfotili.

Při cestě zpět si někteří dobrovolně trochu prodloužili cestu odbočkou k Mariánskému prameni, kde se osvěžili čistou pramenitou vodou. Po příchodu zpět do Králík proběhl pro některé zlatý hřeb dne: koupaliště. Sice nám chvílku trvalo,

než jsme ho našli, ale i tak nás to neodradilo. Vzduch o teplotě 25°C a voda jen o něco málo nižší nalákala všechny Šavanské bojovníky ke smočení (no, pravda, že vedení s rádci to po prvním pokusu spíše jistili „z dálky“ přes živý plot od kelimku s kofolou J). Chvilí před tím, než jsme se začali chystat na odchod, přišly na koupaliště také Žáby ze Zábřeha, které tábořily na Hájence u Písařova.

A tady jsme na rozhledně. A právě zdravíme Stopaře do Štítů

vyráběli lžičky.

Po večerce proběhla noční hra: kolem ohně byly rozmístěny předměty a zhotovení co nejpodrobnějšího seznamu byl úkolem mimo jiné do etapové hry.

6. den, 6.7., čtvrtek

Protože včera večer probíhala noční hra, byl budíček posunut až na 8 hodin. Dnešní den byl ve znamení indiánského dne. Proto se dnes již od rána většina účastníků tábora pohybovala pouze v indiánském oblečení. Dopoledne proběhla lakrosová škola, která byla odměněna diplomy na slavnostní večerní lelawatice. Jednotlivými předměty byly: Sběr míčku shora, krytí míčku proti vyražení z lakrosky, střelba na branku s přihrávkou a průnik obranou. Nutno dodat, že většina účastníků konečně trochu začala ovládat základní prvky této hry a když ještě nacvičíme správný styl hry a začneme používat při hraní taky hlavu, bude lakros v našem podání konečně zas po dlouhé době trochu vypadat.

Po obědě a poledním klidu se začaly stavět chýše z přírodního materiálu, což byl další úkol do etapové hry. A abychom

to neměli tak jednoduché, včera večer se v táborové ruletě vytočil Jing a Jang, neboli dvojčata ze Siamu, což znamená, že část programu se odehraje po dvojicích

Lakros se na táboře hrál poměrně často, což je určité dobře.

tak, že dvojice má k sobě přivázanou jednu nohu k druhé.

Před svačinou odjel TATEYOPAH do Zábřeha zajistit místenky na vlak kvůli Yksuiapi pro starší na Slovensko. Po svačině nás opustil také OHIYESA. Po svačině probíhala další příprava na nováčkovskou, cvičné Yksuiapi a sprcha. Večerní program byl ve znamení již tradiční táborové aukce sladkostí.

7. den, 7.7., pátek

Po budičku a rozcvičce jsme si zaběhli 1 km, což byl úkol ze včerejší rulety. Protože se začal blížit návštěvní den, proběhly v našem táboře dopoledne drobné

Lakros v našem podání ještě jednou...

rekonstrukce. Jednalo se zejména o zabezpečení cesty na umývárku, kde v případě deště by se jednalo spíše o bahenní lázeň a dále o úpravu přejezdu přes potok pro káru. Mimo to vyrazila skupina lidí opět pro vodu, ti nejmladší uklízeli tábor. Před svačinou ještě proběhlo kolo ohniváka – pokus o zapálení ohně jednou sirkou. Druhý dopolední program byl důsledek včerejší lakrosové školy. Proběhl již tradiční Nutella cup – lakrosový

turnaj, ve kterém zvítězilo nakonec po jediné vstřelené brance ve všech utkáních družstvo Netopýrovo. Je ovšem pravdou, že střílet na branku směli pouze členové družin, nikoli členové vedení, kteří taky hráli.

Odpoledne do svačiny bylo věnováno opět etapové hře. Dnešním úkolem bylo z paměti přenést zprávu ze startu do cíle tak, že každý člen rodu přenášel celou zprávu ve stanoveném úseku. Po splnění úkolu se rody vydaly pro topení do svých stanů. Po svačině jsme se vrátili ke staré známe hře – k Baskerům alias horníci a horolezci. Zajímavé je, že když jsme končili, všichni měli před sebou úctyhodné hory a snad nikdo neměl hlubinný důl. Asi jsme byli svědky rozmnožení hmoty...

Večerní program proběhl v poklidu při střelbě se vzduchovkou a dlabání lížiček. V dnešním losování Šťastného Jouzy vyhrál Ká jednu z hlavních cen a odnesl si celé 4200 SE, čímž se stal (po bance samozřejmě) nejbohatším členem tábora. V každodenní ruletě se vytočilo zhavení mozků, což způsobilo značnou nevoli mezi osazenstvem a snad proto asi neproběhlo přesně podle zaběhnutých pravidel, protože hlídka zaspala a půl noci byl tedy tábor nebuzen, ale hlavně nehlídán.

8. den, 8.7., sobota

Protože v noci mělo probíhat zhavení mozků, vedení se rozhodlo, že přesune budiček až na osmou hodinu. Dopoledne jsme byli svědky jednoho ze dvou dešťů za celý tábor. Pršelo však jen krátce a tak ani naše stany dešť pořádně neprověřil. Během deště jsme si chtěli vyzkoušet oheň za deště do ohniváka, ale než jsme si sehnali pár větviček chrastí, déšť se přehnal. Tím, že byla sobota, byl program volnější – dělal se pořádek ve stanech, uklízel se tábor a podobně. Tento den jsme byli svědky jednoho vyletu do potoka – Vlci dostali v bodování třetí zero a potok je

tedy přivítal ve své celé mokré kráse. Dlužno dodat, že pro Vlčí stan to nebyla letos ani zdaleka poslední koupel...

Po obědě se rozběhla sprcha, praní věcí, což trvalo až do večere. Proběhla taky nováčkovská zkouška: Top, Rajče, Mustang Odpoledne taky přijela Rakša a přivezla Kutila, čímž se počet táborníků zase o jednoho zvýšil. S Kutilem přijela taky nová struna na kytaru, která nám při minulém zpívání praskla, takže jsme se po večeri mohli zase věnovat hře na kytaru a zpěvu. Dnešní zpěv patřil na tomto táboře mezi ty podařené.

Jako poslední zajímavost dnešního dne byl průměr dnešního dne: jedna celá.

9. den, 9.7., návštěvní neděle

Dnešní budíček byl asi podle představ všech členů: O hodinu později a ještě bez rozsvícení, jak se vytočilo včera večer v ruletě. A protože byl den návštěvní, dnešní den se jako obvykle zašilo vedení do kuchyně, kde připravilo snídani a pro sebe si uvařilo oběd. Pro sebe z toho důvodu, že většinu členstva si odvezli rodiče na oběd do Štítů.

Po snídani, ještě před tím, než začali přijíždět rodiče, proběhlo kolo ohniváka.

Popisovat návštěvní den by bylo jako házení hrachu na stěnu: buchty, buchty, buchty a buchty... A taky maminky, tatínci, sestřičky, bratříci, babičky, dědečci a já nevím kdo ještě. Na oběd byl tradiční guláš, který díky svému množství a i díky Černé kočce zbyl ještě na večeri a na další oběd. Odpoledne byl ještě na programu dobrovolný turnaj rodičů v lakrosu. Jako stinnou stránku návštěvního dne bych viděl odjezd Petra, který to už s námi asi nemohl vydržet a zlákala ho vidina televize a teplé postele.

Vedení ve službě je tradice na návštěvní den. Ale ne vždy tomu tak bylo...

Po odjezdu rodičů kolem 17 hodiny se opět chopil programu Stopař a rozjel etapovou hru. Dneska se jednalo o nošení vody k uhašení požáru. Pomalu nastal čas večere, kterou však skoro nikdo nechtěl jíst, protože každý byl přecpán sladkostí, které mu přivezli rodiče. Následoval zpěv v jídelně, který však nebyl zrovna tak slavný a ukázněný, jak včera, proto se vedení tábora usneslo, že trochu přistříhne členům křídýlka, která jim v dnešním volném dnu povyrosla. Než to však realizovalo, proběhlo finále mistrovství světa ve fotbale v našem podání. V naší realitě to vyhrála Francie, vedená Stopařem. Po fotbale už nás čekala jen tradiční hygiena, nástup k vlajce a lelawatika. V ruletě se vytočil letecký den. Když už byl celý den u konce, vedení se rozhodlo realizovat svůj tajný plán: Yksuiapi 15 minut. Všichni se sbalili, někteří natěšení, že konečně jdou na výpravu. Kdyby v tu chvíli proběhla anketa, zda se jedná o plané či pravé Yksuiapi, jednoznačně by vyhrálo pravé. Vyrázilo se z tábora v rozdělení na starší a mladší. Starší vyrazili směrem na Štíty a mladší po lesní cestě k silnici. Po několika minutách však následoval návrat

do tábora, který hlavně starší doprovázeli slovy nevole a o zbytečném upálení plyšových medvídků.

10. den, 10.7., pondělí

Ráno se zase najelo do tradičních táborových kolejí: budiček v 7, rozcvička, služba v kuchyni. Po snídani proběhlo vztyčování státní vlajky a bodování stanů. Víčí stan si opět zopakoval výlet do potoka kvůli další nule. Dopolední program byl ve znamení dobrého skutku. Stopař se staršími se vydal pracovat na zahrádku k paní, u které jsme brali vodu a OHIYESA s mladšími opravoval mostek přes potok na turistické stezce u tábora. Protože starší byli rychle hotovi, vrátili se již před během svačiny a proto po svačině proběhl zase normální program. A to etapovka: stavba lávky přes potok. Stavba se protáhla přes oběd až skoro do svačiny. Nakonec tuto etapu vyhráli za nápad koníci, kteří postavili lanovou lávku, za což ovšem sklídili od ostatních spíše poznámky o nesplnění zadání, kdy v legendě po mostku přecházeli koně...

Po obědě v poledním klidu začalo poprvé a naposled na tomto táboře vydatně pršet. Potom proběhlo již zmiňované vyhodnocení lávek a po svačině se starší vydali na orientační závod v trase tábor – Cotkytle – Herbortice – Horní Heřmanice – tábor, celkem asi 10 km. Nejlépe si s ním poradil Drak, který celou trasu zvládl v čase lepším než 2 hodiny. Mezitím mladší lovili orlí pera na atletické olympiádě.

Večerní program byl věnován lakrosu pro mladší, neboť starší byli stále ještě někde v terénu. Dobíhali postupně, naštěstí poslední chybějící Lišák doběhl těsně před devátou večerní. Ještě před nástupem k vlajce se zpívalo v kuchyni, které se následně rozšířilo na žádost i po večerce do cca 23 hodin.

11. den, 11.7., úterý

Pro dnešní den byl stanoven budiček na tradiční dobu v 7 hodin. Následovala delší rozcvička v podobě hry Na buldoka. Ta spočívala v klasické honičce ala rybičky, lovtě se, akorát s tou výjimkou, že lovci, aby chytili svou kořist, museli ulovenou „zvěř“ nadzvednout ze země a zatřepat. Dopolední program byl věnován plnění orlích per, což měli na starost hlavně ohnivci pod vedením MIČKINIKWY. Po obědě probíhal program ve znamení dřevorubecké olympiády a střelby z luku a vzduchovky. Večer se již stalo tradicí, že jsme si zazpívali v kuchyni.

12. den, 12.7., středa

Ráno po tradičním zahájení dne budičkem, rozcvičkou, snídání a nástupem k vlajce se rozběhlo další plnění orlích per, neboť se nezadržitelně blížil sněm. Ti, co ještě neměli hotovou nováčkovskou (Býček, Komanč a Ret), se věnovali poslední přípravě na zkoušku, aby mohli odpoledne tuto zkoušku úspěšně složit, což se také

Býček se projevil jako nejmladší zkušený střelec a tak dostal důvěru k bezbolestnému odstřelení fotografa (ne, nebojte se, neměl nabito)

povedlo. Ale to předbíhám.

Po obědě totiž přišel očekávaně neočekávaný nástup: Yksuiapi 15 minut, tentokrát již pravé. Jednalo se o závěrečnou etapu Stopařovy letošní etapovky. Jednotlivé rody měly vyrazit do terénu, Vlci společně s Tarzanem vyráželi do Červené Vody, dále na Suchý vrch a další den v 10 hodin se měli hlásit na dělostřelecké tvrzi Bouda. Po cestě měli za úkol hrát hru Jak stařeček měnil. Chvilí po jejich odchodu vyrážejí i Kaňata s Mlčímem, jejichž dnešní cíl byl Mladkov a další den ve stejný čas jako Vlci se měli hlásit na Boudě. Koníci nakonec nevyrazili nikam, hlavně díky zkušenostem i s krátkými pochody. Toho dne odpoledne tedy zůstalo v táboře pouze několik Koníků a ještě méně členů vedení. Na programu bylo kreslení plánu tábora, střelba ze vzduchovky, a rytířské klání pod vedením Cestovatele. Jako odměnu za tyto činnosti vyrobil MIČKINIKWA krásné placky a tak si snad každý z Koníku, kdo aspoň trochu chtěl, odvezl z tábora jednu z těchto placek. Večer po večeri ještě proběhla sprcha, než se šlo spát.

13. den, 13.7., čtvrtek

Ráno byl budiček již v 6 hodin, protože i Koníci vyrazili tento den na Boudu. Po bleskové snídani a snad ještě rychlejšímu zabalení věcí na jeden den jsme se vydali na cestu směr nádraží Štítý. Po velmi dlouhé cestě (24 km více než jednu hodinu...) jsme konečně vystoupili v Mladkově na zastávce, odkud nás čekalo nekonečných 5 km na Boudu. Tam jsme nakonec dorazili zhruba dvě hodiny po opuštění Mladkova, abychom se mohli v 11 hodin vydat do podzemí Boudy. Více než hodinová exkurze do podzemí, kde mnozí celkem promrzli (kdo by

Drak s pozadím vchodového objektu tvrze Bouda

věřil, že pod zemí je konstantní teplota 7°C, že...) zase překvapila, protože každý rok vypadá prohlídka tvrze jinak a každý rok se něco mění, přidává, takže i když mnozí byli na tvrzi už poněkolidkráté, zase je čekalo něco nového.

Kolem 13 hodiny jsme se odebrali do Lichkova na vlak směr Králíky, koupaliště. Ačkoli počasí vypadalo tak nějak podivně, nakonec jsme se přece jen na koupaliště uchýlili. Ale kolem 17 hodiny se přihnala bouřka, jaká na táboře ještě nebyla. My se však uchýlili pod přístřešek a slunečníky, takže jsme přečkali bouřku celkem bez újmy. Zajímavostí bylo,

že všichni návštěvníci koupaliště začali balit své věci a utíkat domů, Šavani nevzrušeně vytáhli z batohů celtu, přikryli si své věci a pokračovali v popíjení své kofoly.

Po návratu do tábora kolem osmé večerní jsme vybalili věci a přichystali se na noc. Nastala taky druhá, dlouho očekávaná aukce sladkostí. Jenže lelawatika přerušila naoko poklidný večer (vedení totiž původně chystalo stezku odvahy) a v ruletě padlo vaření vody. Takže rody ještě povinně před spaním museli přivést do varu jeden litr vody, což se protáhlo nad očekávání a tak byla stezka odvahy zrušena.

14. den, 14.7., pátek

Dnes byl poslední klasický táborový den. Dopoledne se ještě plnila opět orlí pera

Rod káňat na táborovém sněmu, který vedl vpravo stojící SKANIATARIO

a pomalu už se začal likvidovat tábor. Odpoledne se již likvidace tábora rozběhla naplno a tak před večerním sněmem už neexistovaly latriny, stoly v kuchyni a jídelně, zasypány byly vsakovačka s odpadkovkou, prostě tábor už připomínaly snad jen stany. Kolem 20 hodiny se rozezvučely bubny a táborový sněm začal. O jeho průběhu se jistě dočtete na jiném místě časopisu, proto uvedu jen největší zajímavosti sněmu:

byl zvolen název tábora, zdravotník musel ošetřovat poslední zranění a kmen má nového sachema. Sněm byl

ukončen již kolem 23 hodiny.

15. den, 15.7., sobota

Tento den byl posledním dnem pro asi dvě třetiny účastníků tábora. Již v sedm hodin se všichni začali balit, aby mohli odjet domů. Rodiče začali přijíždět kolem 9 hodiny, kdy přijelo taky nákladní auto pro oddílové věci. Po celkem rychlém naložení všech věcí už v 10 hodin nezbyla v táboře ani noha. Teda kromě noh Stopaře, TATEYOPAHA, Tarzana, Mlčima, Netopýra, Draka, Dušana a Šmodrcha, kterým se ještě tábor protáhl až do následujícího pátku.

A tito odpadlíci se ještě odešli osprchovat, aby v civilizaci, kam se chystali, vypadali alespoň trochu slušně. A pak přišlo poledne, kdy se píslk poslední táborový nástup, na kterém nikdo nečekal Yksuiapi 6,5 vteřiny J, což všichni stihli (teda Tarzan to málem nestihl a málem s námi nikam nešel). A tak jsme mohli opravdu vyrazit. Dnešní cesta nás na začátek zavedla do kostry kuchyně, kde byl oběd. Ale jen rohlík do ruky a pytlík s odpadky... Rohlík jsme snědli po cestě a odpadků se zbavili v Cotkytli. Z Cotkytle jsme si zamířili na Lázek, kde byla první dnešní větší zastávka. Dali jsme si kofolu a vylezli si na rozhlednu, kterou se nám málem povedlo za pomoci některých sabotérů snad zbourat.

Další cesta nás zavedla do cca 7 km vzdáleného Lanškrouna, kde jsme se usadili až do večera na náměstí. Po nákupu a svačině spojené s večeří se Stopař s Drakem a TATEYOPAHEM vydali hledat místo na spaní. Nakonec po více než hodinovém hledání jsme se rozhodli pro místo poblíž nádraží, abychom ráno nemuseli brzo vstávat na vlak.

V 18:30 se k nám ještě připojil WAOPE, který ihned zamíchal trochu karty a po dvojicích bleskurychle rozdál mapy Kralického Sněžníku, Vysokých Tater a Slovenského ráje s tím, že je sraz v pátek v poledne na Pradědu. Dvojice se rozprchly a dobrou hodinu jsme o nich nevěděli, až jsme se obávali, abychom na ten Praděd nemuseli vyrazet místo plánovaného Slovenska taky. Naštěstí všichni jsme se šťastně našli a tak jsme mohli kolem 22 hodiny vyrazit na dnešní nocležiště.

1. den YKSUIAPI, 16.7., neděle

Dnešní den byl ve znamení transportu na Slovensko. Vstávali jsme v 6:45, sbalili své věci a odebrali se těch několik set metrů na vlak, který na nás už čekal. Poslední zastávka v České republice, kde se dalo něco získat za naše peníze, byla Česká Třebová. Navíc více než hodinové čekání na vlak k nějakým těm nákupům přímo vybízelo. A tak se nakoupily zásoby na více než šesti hodinovou cestu vlakem a ještě i něco navíc.

S úderem deváté hodiny přijel náš vlak naprosto přesně do České Třebové a tak jsme mohli v klidu zaujmout svá místa ve vlaku a psychicky se připravit na dalekou cestu. Naštěstí Stopař s WAOPEM mysleli i na dlouhou cestu a tak velkou většinu účastníků naučili mírně strategickou, ale spíše na náhodě založenou hru BANG! Tahle hra nás dokázala zabavit na velmi dlouhou dobu a tak nám cesta do Spišské Nové Vsi celkem uběhla.

V 15:30 nás vyhodil EC Košičan naprosto přesně na nádraží ve Spišské Nové Vsi. Hned po výstupu z vlaku bylo vidět, že kraj, do kterého jsme přijeli, zrovna velkým bohatstvím neoplyvá, jak po chvíli prohlásil WAOPE a ostatní mu přitakali. Na první pohled nás praštila do očí paneláková zástavba někdy z 60. – 70. let, na kterou od postavení snad nikdo nechytl. I na silnicích to vypadalo jak někdy z konce minulého tisíciletí (zní to dobře, ale zas tak dávno to naštěstí nebylo J). U nás na starou škodovku pomalu už nenarazíš a tady se jich proháněly stále kolony.

V 15:59 odjížděl vlak na Spišský hrad. My jsme potřebovali vyměnit peníze a koupit jízdenku. Někteří tedy se vydali do „nedalekého“ supermarketu, kde údajně měla být směnárna. Ihned, jak naše batohy zůstaly jen slabě pod kontrolou (rozuměj, stálo u nich lidí míň, než bylo batohů), začaly se kolem nás stahovat místní děti tmavší pleť, asi se jim naše batohy zalíbily... Řeknu vám, nic moc pocit to nebyl. Jediné, co nás uklidňovalo, že batohy jsou celkem těžké a tak by si s nimi asi jen tak 19

Pohled na majestátný Spišský hrad, největší zříceninu hradu ve střední Evropě.

neporadily... Tarzan šel ještě mezitím zjistit, jestli se dají někde na nádraží batohy uschovat, abychom se s nimi nemuseli na Spišský hrad vláčet. Vrátil se však se sumou 75 Sk za batoh, což jsme samozřejmě jednohlasně zamítli. Po několika minutách však přišla paní z úschovny, že možná by to mohlo jít za 35 Sk, tak jsme jí řekli, že se ještě domluvíme. Jak se pomalu blížil čas odjezdu, kluci, co šli měnit peníze, stále nebyli na dohled. Pomalu to vypadalo, že to nestihnem. Nakonec se přičítali asi dvě minuty před odjezdem vlaku, což by bylo fajn, kdybychom měli koupené lístky... A tak TATEYOPAH šel vystát frontu, která vypadala nejmíň na 5 minut. Když už byl skoro na řadě a vlak už měl odjíždět, přičítal se Tarzan, že prý se průvodčím nějak domluví, že to koupíme ve vlaku. Ve vlaku se však průvodčí vytasil s částkou kolem 700 Sk (na 30 km celkem solidní páлька...), ale prý když si pak koupíme v přestupní stanici jízdenku, dá nám to bez jízdenky za 300 Sk. Na to nám nezbylo nic jiného, než kývnout. Kam asi ty peníze šly, lze si snadno domyslet...

V 17 hodin jsme tedy vystoupili ve Spišském Podhradí a nad námi se už tyčil majestátný Spišský hrad. Šli jsme ještě zjistit případné autobusy na zítř ráno, ale nic extra jsme nenašli. Vydali jsme se proto na hrad s tím, že přespíme někde poblíž a ráno v 5:46 odjedeme zpět do Spišské Nové Vsi, odkud budeme pokračovat do Slovenského ráje. Vyškrábali jsme se tedy na hrad a v 18 hodin začínala poslední prohlídka s průvodkyní, která byla téměř jen pro nás, protože hrad již začínali ostatní návštěvníci opouštět. Vyslechli jsme si tedy něco z historie hradu, podívali se do malého muzea, vyzkoušeli mučírnu, konkrétně jsme zavřeli Dušana se Šmodrchem na pranyř a do takových dřevěných okovů, lámání v kole se k našemu údivu bránili. Pak jsme si vylezli na věž, rozhled shora byl přímo kouzelný, ale úzké a nízké schody byly nezapomenutelné. WAOPE tam málem zůstal uvězněn. Poté jsme si prošli celé dolní nádvoří a hradby a kolem osmé večer jsme se vydali hledat místo k přespaní. Na první pohled nás zaujal protější les, ale bohužel byl v národní rezervaci, takže jsme se museli poohlédnout po jiném místě. Nakonec zvítězila loučka u nějakého, tou dobou už zavřeného, bufetu. Mysleli jsme hlavně na to, že když by náhodou přišlo, krytá zahrádka byla na dosah.

Na hradě jsme vyzkoušeli mučírnu, škoda, že jen naoko.

Nejprve však byl čas na večeri. Z protějšího kopce byl senzační výhled, a tak jsme se rozhodli, že to je ideální místo na jídlo. Začali jsme teda dlabat vánočku a rohlíky s nutelou, když kde se vzala, tu se vzala, přišla na vrchol jeptiška. Dala se s námi do řeči a my jsme jí nabídli rohlík s nutelou, což neodmítla, a slíbila nám, že se za nás u Boha pomodlí (a asi to i splnila, protože celé Yksuiapi bylo přímo senzační počasí a prostě se celé povedlo). Po jídle jsme se přesunuli na naše nocležiště, kde jsme se nakonec po svolení majitele usadili rovnou na té zahrádce. Ještě před spaním jsme si dopřáli úchvatný pohled na zapadající slunce a potom někteří vyrazili na obhlídku osvětleného hradu. Zaléhali jsme tedy v intervalu od půl desáté do půl jedenácté s výhledem na velmi časný budíček.

2. den YKSUIAPI, 17.7., pondělí

Savanská trika na žebříku u Misových vodopádů

Vzbudil nás budík, který měl natažený WAOPE, ve velmi nepěknou hodinu. Bylo totiž tři čtvrtě na pět ráno. Sbalili jsme si věci a odebrali se na nádraží. Odtud jsme odjeli do Spišské Nové Vsi, kde jsme zašli nakoupit zásoby a posnídat. Čekala nás cesta autobusem do Podlesku, odkud jsme měli projít křížem kráčem doliny ve Slovenském ráji, tzv. tiesňavy. Autobus v 8:30 byl značně zaplněn už před našim nástupem, ale vešli jsme se, stejně jako nějakým záhadným způsobem i všichni ostatní, kteří přistupovali během cesty. Asi po hodině cesty jsme vystoupili před jednou z hlavních „bran“ do Slovenského ráje, v Podlesku. Zde jsme si v recepci kempu schovali batohy (teda až na dva, které jsme přebalili do ostatních, a do kterých jsme si dali něco jídla a pití). Ale před tím nás ještě čekalo nemilé překvapení. Do Slovenského ráje chtějí vstupné, a ne zrovna nízké. Ale když už jsme byli tady, tak jsme s nevolí zaplatili a vydali se vstříc zážitkům a kilometrům.

První tiesňava byla ta neznámější a prý nejromantičtější. Jednalo se o Suchou Belou (belá jako bílá, pro ty, komu to zní divně). Dovolím si teď trochu popisu, protože ani ti, kdo tam byli, to asi nevědí. Tiesňava se vyznačuje mimořádně výraznými geomorfologickými prvky, je příkladem zpětné eroze s bizardními vodopády, skalními okny, prahy, peřejemi, obřími miskami. Je v ní celkem 6 vodopádů a peřejí, a to Misové vodopády, vodopád Roklina, Okienkový vodopád, Korytový vodopád, Bočný vodopád a Kaskády. Kolem těchto vodopádů se leze po železných žebřících a nebo po dřevěných lávkách. Asi 4 kilometry dlouhou cestu tiesňavou jsme zdolali za dvě hodiny. Jako další plán byl sejít pod Sokolí dolinu, protože všechny tiesňavy jsou přístupné pouze zdola nahoru a je to kvůli bezpečnosti. Nedovedu si představit, že by se na více než 20 m dlouhém žebříku míjeli turisté ve směru nahoru a dolů, zvláště v Suché Belé, kde to bylo doslova hlava na hlavě.

Okienko nad Okienkovým vodopádem. Tudy nás zavedla cesta tiesňavou.

Během cesty k ústí Sokolí doliny jsme ještě poradili polským turistům s cestou, bohužel pro nás jsme z jejich mapy zjistili, že naše mapa je už zastaralá (z roku 1999) a že jedna cesta, kterou jsme chtěli odpoledne použít, vede jinudy a je jednosměrná, samozřejmě proti našemu směru.

Šavani v Sokolí dolině. Pod námi Závojevý vodopád.

Pod Sokolí dolinu jsme dorazili zhruba kolem druhé odpoledne. Teď nás čekala pro změnu ta nejdřívější tiesňava. Sokolia dolina je nejpříkrější a nejdivočejší tiesňava v celém Slovenském ráji. V dnešní podobě je zpřístupněna pouhých 27 let. Vodopády jsou celkem 4, a to Bočný vodopád (8 metrů), Skalný vodopád (3,5 metru), Závojevý vodopád (75 metrů – nejvyšší vodopád na Slovensku), Vyšný vodopád (15,5 metru). Převýšení na 2,5 km je 430 metrů.

Nebudu popisovat naše zážitky při průchodu touto tiesňavou, protože ty pocity nejde popsat, prostě to bylo úžasné.

Po výstupu jsme se usídlili u rozcestníku, kde jsme poradili jedné české rodině, kteří měli ještě starší mapu, než my, a tak jejich značené cesty vedly úplně jinudy, než ve skutečnosti. Nás v tuto chvíli čekalo důležité rozhodnutí. Pokusit se sejít tiesňavu Velký Kysel proti směru a vidět Obrovský vodopád a další dolinu, nebo se vrátit do Podlesku. Nakonec jsme se rozhodli tiesňavu sejít a tak jsme se mohli podívat do horní části rokliny, kterou na den přesně (17.7.1976) před 30 roky zachvátil požár a dolní část doliny Kysel vyhořela. Pravda, že po 30 letech se les již vzpamatoval a začínal ožívat, ale aby toho nebylo málo, dolina vyhořela od té doby ještě dvakrát (naposledy předloni), ale naštěstí v menším rozsahu. V horní části se nacházel již zmiňovaný, 50 metrů vysoký Obrovský vodopád, ke kterému jsme se podívali.

Závojevý vodopád v celé kráse

Protože se začal ozývat čas a taky naše žaludky, rozhodli jsme se změnit plán a sejít do Podlesku jinou cestou, kolem restaurace na Kláštorisku. Zde jsme však nakonec jídlu odolali, protože ceny byly spíše na západní úrovni, než na Slovensku. A tak většina uspokojila své žaludky pouze

Tatrankou za 15 SK a hurá na posledních 6 km do Podlesku. Tam jsme si vyzvedli batohy, v restauraci si dali kofolu, povečeřeli vlastní zásoby a vydali se hledat vhodné nocležíště. To se nakonec s vypětím všech sil našlo a tak jsme nakonec uléhali celkem v klidu mimo národní park. Byla to louka, která byla zpola posečená a zpola ne. Lehli jsme si tedy na posečenou část a abychom nebyli vidět, zaujali jsme pozice za hradbou neposečené trávy. Kdosi prohlásil, že je zvědavý, jestli nás ráno vzbudí kombajn nebo ne. Večer jsme usnali obklopeni mračnem komárů. Ti se naštěstí po chvíli rozletěli, možná proto, že jim začala být zima, protože tuto noc bylo opravdu celkem chladno.

3. den YKSUIAPI, 18.7., úterý

Ráno v půl osmé, kdy všichni ještě spali, vyrazil Stopař do vesnice nakoupit nějaké jídlo, ale co se nestalo. Stopař se po chvíli přirtil se slovy: „Vstávat, ten kombajn to tady seče, yksuiapi dvě minuty!“ A tak následoval přesun věci a balení o pět metrů dál, abychom kombajnu nepřekáželi. K našemu zklamání ale zvolil kombajnista jiný postup sekání, a tak se na naše místo do našeho odchodu ani nedostal.

Kolem deváté hodiny jsme vyrazili po svých zpět směrem na Spišskou Novou Ves. Ale nikoli po silnici, ale prielomem Hornádu. Prielom Hornádu je přibližně 16 km dlouhý úsek horního toku řeky Hornád od tzv. Hrdla Hornádu, poblíž kterého jsme spali, po Smižany, kam jsme měli namířeno. Hornád tu vytvořil kaňonovité údolí, břehy spadají z bočních hřebenů a vrchů místy až z výšky 300 m. Na této cestě je zabudovaných 7 kovových mostků a lávek, přibližně

Jeden z adrenalinových přechodů nad Hornádem

320 m řetězů
v exponovaných skalních

stěnách, 140 stupaček a přibližně 70 m dřevěných lávek. Místy vede cesta po stupačkách ve skále nad řekou a přechod, zvláště s převažujícím batohem, je celkem adrenalinová záležitost. Šmodrch to jednou během čekání na uvolnění cesty z protisměru nevydržel a dobrovolně se celý poroučel do vody, včetně batohu, naštěstí v místech, kde to nebylo nijak nebezpečné. Ještě že bylo teplo a Šmodrch nám do nejbližší civilizace uschl.

Do civilizace ve Smižanech jsme dorazili kolem jedné hodiny po poledni. O půl druhé nám jel autobus na termální koupaliště ve Vrbově. Než jsme odjeli, nakoupili jsme zásoby na dnešní odpoledne.

Koupaliště ve Vrbově nás překvapilo hned v několika směrech. První překvapení bylo vstupné: 120 SK na osobu. Zde začal problém, protože se nám peněz nějak nedostávalo, protože jsme je zatím všechny neproměnili a České koruny zde nebrali. Ale nakonec jsme se nějak poskládali a Stopař ještě tedy utíkal proměnit peníze do centra, abychom měli večer na autobus. Další, již příjemné překvapení, byla teplota vody v koupališti. V plaveckém bazéně, kde jsme se občas koupali, byla voda nejstudenější, jestli se to tak dá nazvat. Měla „pouhých“ 28

stupňů. V takzvaném rekreačním bazénu, kde jsme trávili většinu času, protože nebyl moc hluboký, ale ještě se tam dalo plavat, byla teplota vody 32 stupňů. A poslední bazén, který pro některé z nás připadal v úvahu, byl doslova termální bazén. Teplota vody v něm prý dosahovala až 40 stupňů, a kvůli nějakým zdravotním omezením byl přístupný až od 18 let, takže zde se několikrát „vařilo“ pouze vedení. Vařilo proto, že voda byla opravdu hodně teplá, ti, kdo tam byli, už aspoň vědí, jak teplou vodu si pouští doma do vany – chladnější. A protože vstupné bylo vysoké, rozhodli jsme se, že ho využijeme co nejvíc, a tak jsme se na koupališti zdrželi neuvěřitelných 6 hodin. Nemohli jsme taky odolat místním gurmánským nabídkám, a tak když jsme nebyli naložení v bazénu, pojídali jsme langoše a popíjeli kofolu. Zvláště jeden stánek jsme si oblíbili – slečna prodavačka nás zaujala hned při prvním prodeji, kdy měla sečíst dvě ceny a musela se při tom obrátit na dalšího prodávajícího. A tak jsme ji jako dobrý skutek procvičili v počtech a udělali útratu u ní.

Když jsme kolem 20 hodiny opouštěli vrbovské koupaliště, čekala nás ještě cesta pod Tatry. A tak nejprve autobusem do Huncovců (to je taková malá přestupní dědinka mezi Popradem a Kežmarokem), pak do Popradu a aby toho nebylo málo, ještě tatranskou električkou, jak říkají místní svému vlaku do Tater, do Nové Lesné. Zde jsme, již za tmy, našli místo pro nocleh. Bylo to opět na louce, s výhledem na Tatry, asi 10 metrů od koleji a asi 500 metrů od zastávky. Na nic jsme nečekali a zalehli, protože další den nás čekal velký cíl: Tatranský vrchol Rysy.

4. den YKSUIAPI, 19.7., středa

Ráno jsme vstali kolem 7 hodiny, protože jsme potřebovali nakoupit zásoby na den, uschovat někde batohy a dojít na stanici vlaku. Část lidí tedy vyrazila do nedaleké Nové Lesné nakoupit, WAOPE vyrazil na 1,5 km vzdálenou stanici optat se na uschovu batohů a zbytek hlídal místo a kochal se pohledem na Lomnický štít. Když se vrátila skupina z obchodu, nabalili jsme batohy tak, abychom měli tři batohy na věci s sebou volně a vyrazili podél koleji na stanici. Samozřejmě hned jak jsme vstoupili na koleje, přičítal se z Tater vlak a my jsme museli uskakovat. Ale alespoň jsme měli jistotu, že nic dalšího už nepojede.

Na stanici Pod Lesom jsme si tedy uschovali batohy a vtipkovali, že díky předložské listopadové větrné kalamitě se stanice měla spíš přejmenovat na Pod Mýtinou. Ale to jsme ještě nevěděli, jak to vypadá výše. O tom jsme se přesvědčili až ve vlaku, který dříve jel celou cestu lesem, ale dnes po skoro celé trase na strom nezavadí. Šmadrchovy hlášky, že to tu je jak v Mordoru příliš nepobavily, spíše si vysloužil od spolucestujících přímo vražedné pohledy. Ve vlaku nás vtipy celkem rychle přešly, protože taky mimo jiné vlak se během hodinové jízdy po slunci rozpálí a v kombinaci s vydýchaným vzduchem je to přímo kombinace na umění.

Ze zastávky Popradské pleso, kam nás dovezl vlak, jsme se vydali ke stejnojmennému plesu, vzdálenému asi 3 kilometry. Zastávka se nachází v nadmořské výšce 1270 metrů, náš dnešní cíl měří

2503 metrů, čekala nás tedy pěkně strmá cesta. Na Popradském plese na chatě, která se nachází u plesa, jsme si dali první pauzu. Zatím cesta vedla po silnici, ale to se teď mělo změnit. Další cesta vedla po kamenité pěšině, nejprve lesem, potom kosodřevinou, pak travinou a nakonec už jen po kamenech. A aby toho nebylo málo, Stopař s Netopýrem se rozhodli, že vypomůžou kadibudce na chatě pod Rysmi a vynesou jim každý jedno prkno na opravu, protože k této chatě se nedá dostat jinak, než pěšky, a tak některý materiál vynášejí za hrnek čaje obětaví turisté (a Šavani). TATEYOPAH a Mičím sice z této ochoty nebyli příliš nadšeni, protože nikdo z dobrovolných nosičů nevěděli, do čeho jdou, ale nerozmlouvali jim to. A když se krátce po odchodu od Popradského plesa přihnal Dušan se Šmodrchem ještě se třetím prknem, byli z nich na mrtvici.

Sněžná chatou pod Rysmi

vedla již ne pohodlnou dolinou, ale kolmo vzhůru po svahu. Z Mengusovské doliny k Žabím plesům, ke kterým jsme se museli vyškřábat, je to nějakých 300 výškových metrů. To byla první zkouška. Zpotení jsme vyšli k těmto plesům a tam jsme se poprvé setkali se sněhem. Následovalo co jiného, než drobná sněhová přestřelka. Po ní jsme se usadili na prkno, které jsme vynášeli, což bylo okomentováno kolemjdoucím turistou, že už ví, proč to prkno bereme – abychom si prý měli na co po cestě sednout. Od Žabích ples, které jsou zhruba ve výšce 1900 metrů nad mořem, vede cesta podél skály a je zajištěna řetězy a lany. Zde nastaly první drobné komplikace s prkny, naštěstí nebyly vážné a tak jsme asi 200 metrů dlouhý zajištěný úsek zvládli celkem v pohodě. Teď už nám chybělo k chatě pod Rysmi jen vystoupat několik set kamenných skoro schodů a zdolat jedno sněhové pole. Na chatě jsme si vychutnali zasloužený čaj, který jsme vyměnili za prkna, posilnili se na závěrečný výstup a vyrazili po dalším sněhovém poli nejprve do sedla Váha, odkud byly krásné výhledy, až na vrchol Rysů. Tam jsme se však díky více než malému množství turistů v podstatě akorát vyfotili a slezli do

Rysy, 2499,6 metrů nad mořem

trochu příjemnějších míst k odpočinku – zpět k chatě. Zde byla velká pauza, kterou jsme vyplnili jídlem, ale hlavně vyplňováním dotazníku o kvalitě oddílu. Po této pauze už nás čekal akorát sestup stejnou cestou zpět na zastávku. Cesta dolů ubíhala – celkem logicky – rychlejším tempem a tak jsme zhruba za necelé tři hodiny již stáli na zastávce vlaku a čekali. Naštěstí zanedlouho vlak přijel, bohužel pro nás narvaný snad ještě víc, než ráno. Asi půlhodinová cesta vlakem do Starého Smokovce byla další zkouškou naší odolnosti.

Po příjezdu do tohoto tatranského městečka jsme všichni děkovali nebesům, že už se můžeme vlaku vypotácet a nadychat se čerstvého vzduchu. Cesta to byla opravdu úmorná (mimoходом, škoda, že se v Popradu zbavili téměř všech starých „električek“, které tam jezdily při mé první návštěvě Tater, tam se dalo aspoň otevřít okno L).

Ve Starém Smokovci jsme si dali pauzu na nákup a na zmrzlinu, protože v Nové Lesné do obchodu to bylo z místa kde jsme spali přeci jen trochu daleko. A tak jsme si pro naše batohy Pod Les dojeli až dalším vlakem. Vypravčí sice vtípkoval, že žádné batohy nemá, ale nakonec nám je samozřejmě dal. Odebrali jsme se tedy nejprve po cestě, kterou jsme objevili, směrem k našemu místu, kde jsme spali. Cesta však záhy končila a tak nám nezbylo nic jiného, než těch posledních několik set metrů dojít opět podél kolejí. Naštěstí žádný vlak nejel a tak jsme se opět mohli po příchodu zabydlet na našem známém místě. Povečeřeli jsme párky, které jsme si uvařili na lihových vaříčích, probrali nějaké detaily kmenové činnosti a zítřejšího dne a zalehli ke spánku.

5. den YKSUIAPI, 20.7., čtvrtek

Původní plán na dnešní den bylo dojít na stanici, tam opět schovat batohy, vyjet

Skalnaté pleso, v pozadí meteorologická observatoř a hvězdárna

vlakem do Starého Smokovce a pozemní lanovkou na Hrebienok, odkud dále pokračovat Velkou Studenou dolinou do sedla Prielom a na Východnou Vysokou.

Skutečnost však byla trochu jiná... Protože lanovka stála více, než byla oddilová kasa ochotna vydat, šlapali jsme na Hrebienok pěšky, což se muselo odrazit i v další cestě. Protože Východná Vysoká má opět přes 2400 m a Starý

Smokovec leží ve výšce necelých 1000 m, rozhodli jsme se, že vylezeme

„pouze“ po Tatranské magistrále na Skalnaté pleso. A abychom po cestě také něco zajímavého viděli, udělali jsme malou okličku ke Skrytým vodopádům. Protože to bylo z Hrebienku pouze pár minut chůze kolem Bilíkovy chaty a ještě spíše z kopce, proudily tímto směrem také davy lidí od lanovky.

U vodopádů jsme se vyfotili a kolem další, pro změnu Rainerovy chaty jsme vykročili k ústí Velké Studené doliny. Neodbočili jsme ovšem do doliny, ale vychutnali si ještě chvíli traverzování po svahu k dalšímu vodopádu, který se

jmenoval Obrovský. Nebyl sice tak vysoký, asi 20 metrů, jako ty ve Slovenském ráji, ale byl umístěn v zajímavém prostředí. Odtud nás tatranský chodník zavedl k další chatě – Zamkovského, kde byla pauza na oběd. Odtud to bylo na Skalnaté pleso už jen hodinka relativně rovného (na Tatranské poměry určitě), ale vytrvale stoupajícího chodníku. Chodníkem jsou místní cesty nazývány možná proto, že většina cest nad hranici lesa jsou doslova vysázeny z různých (někdy ne zrovna placatých) kamenů.

Na Skalnatém plese jsme si opět dali pauzu a vyrazili na sestup stejnou cestou do Starého Smokovce. Tam už čekal TATEYOPAH, který se odpojil již během výstupu, protože ho nepřestalo ze včerejšího sestupu bolet koleno a tak se na dnešní cestu (zvláště potom dolů) necítil. Ve Starém Smokovci jsme opět nakoupili a odjeli a následně odešli zpět na naše nocležiště. Protože dnešní obloha nebyla až

Naše nocležiště poblíž tratě a zastávky

tak jasná, jako doposud, připravili jsme si pro jistotu kolíky a tyče na stavbu stanů, abychom je v případě deště mohli rychle postavit. Večer byl opět věnován různým debatám a my usinali relativně pozdě, opět doprovázeni protivným komářím pískáním, které ustávalo až kdo ví kdy v noci.

6. den YKSUIAPI, 21.7., pátek

V noci samozřejmě ani nekápllo J (kdybychom se však na ty kolíky a tyčky

večer vykašlali, tak by určitě lilo celou noc). Dnešní den nebylo nic složitého na programu. Vstali jsme kolem 8 hodiny, i když většina z nás byla vzhůru již dříve, protože sluníčko se opíralo o naši louku situovanou právě na východ hned od rána svou plnou silou. Sbalili jsme si věci a vyrazili na nedalekou zastávku, odkud nás čekala už jen cesta domů. Nejprve naposled električkou do Popradu, kde jsme ještě utratili nějaké peníze v místním supermarketu, abychom přežili dlouhou cestu domů.

Blížila se 11 hodina, což byl čas, kdy měl odjet náš vlak do Olomouce, a my

se vydali na nástupiště. Jenže ejhle, nástupiště tu žádné nebylo, akorát davy lidí. Včera (tj. 20.7.) začala modernizace popradského nádraží a tak to tam vypadalo velmi podobně, jako když se opravovalo nádraží u nás. Navíc příchod ke kolejím byl zablokován místními železničáři, snad aby nikdo nespadol pod příjíždějící vlak. A tak když náš vlak přijel a než se protlačily davy vystupujících přes asi dva metry širokou

Nádraží v Olomouci nás upozorňuje, že vlak asi hned tak nepojede...

„lávku“, která byla již zcela zaplněna nastupujícími, a než ti, co chtěli nastoupit, nastoupili, uplynulo asi 10 minut, což byl základ budoucího zpoždění.

Cesta probíhala na první pohled celkem v pohodě, sehráli jsme několik her BANGU, rozdělili se o zážitky, zhodnotili tábor, a tak podobně. Šmodrch se dokonce na státní hranici pokusil uplatit celníka Šavanskými Eury, protože když mu je podával vložené do pasu ke kontrole, tak mu z něj vypadly. Asi aby ho pustili zpátky domů. Celník to naštěstí vzal s ledovým klidem a Šmodrchovi pas vrátil se slovy, že mu z něj něco vypadlo.

Až na to, že venku bylo snad 38 °C, a tak klimatizace, ačkoli se snažila, absolutně nestihala. Já sám jsem se divil, když mi v Žilině došly 2 litry pití, které jsem si v Popradu koupil. A to nebyla ještě ani zdaleka polovina cesty. A jak se později zjistilo, nebyl jsem jediný... Další drobná vada na kráse byla ta, že do Olomouce, kde jsme měli přestupovat, jsme si přivezli 40 minut zpoždění, a to se jízda tvářila, že je všecko v pohodě. Takže přípojný osobák do Zábřeha nám ujel... Naštěstí zanedlouho měl jet rychlík. Ten však taky zrovna nebyl se zpožděním zrovna skromný a tak to nakonec zachránil spěšňák do Jeseníku. Do Zábřeha jsme tedy dorazili okolo půl šesté. Na nádraží jsme se ještě rozloučili kmenovou lelawatikou a rozešli se domů. Tábor 2006 definitivně skončil.

Lomnický štít nás budil každé ráno v Tatrách

pro BK zapsal TATEYOPAH

Fotky, které se jinak nevešly

Po dlouhém a namáhavém dni v kuchyni je třeba si řádně odpočinout... A nejlépe tak, aby případný zloděj nemohl nic odnést, takže na bednách s nádobím.

Pohled na náš tábor směrem od severovýchodu

Jeden z našich Jihočeských táborových hostů: smějící se Laura

Další z dražebních táborových korpů – čarodějnice, jak se samy nazvaly. Vzadu se na fotku ještě připoletl Mičím.

Jedna z táborových momentek během lakrosu

Top v dutině stromu

Táborové Okalůzy

EYE COVER S.
KONIK!

1. POLICISTA

ZSTE ZATČEN STOPAŘI?

2. STOPAŘ

???, É? TAK JO.

3. HELCA

NE, STOPAŘI NI NEBERTE?

4. BÝČEK

TO MÁ ZA TU NOČNI HRU, ZA SI PŘI NI TOTIČ UCVRKNUL?

5. HONZA

TY NENOŠIŠ PUNKY JAKO ŽÁ?

6. TATEYOPAN

NEBOSTE, VŠE DOPADNE DOBRĚ, DOSTANE NIMIKLNE PROVAZ A PAKINÁLU ŽEKERU. ČHA ČHA?

VIRAISKA

KALŮŽA

C. 1

ANEB DĚTÍ JEŠTĚ TU ŽIJÍ

NEBO O STÁRNUTÍ
PŘEDVÍ

nejste v tom sami

BRNĚ PČI
VĚK NA
KOSTAR

Pozvánka do lázní

BŘEŽNÍ KOUPELŮ TVOU TV
ALB

TÁBORNÁ
Snad příští rok!

STOŘAD SI ZAČAL
KŘÍŽ A NADĚJEL TU 4 RUKA

Tunelem už jezdí vlaky

TŘEZAN VĚKA ŽOŽO ANEB KATČINA V PRŮVODU

ZAJEJTE

Středověk na vlastní kůži

ČSSD trvá na DĚKOV

ITAKO
STĚŽI
PŘEJE

LIKÁTSKA OKALŮZA

HESLO ČLENSTVA: Budeme TO dělat po svém!

RUBRIKA NESPLNĚNÉ SLIBY

VLADIVORCE

SLIBUJI, ZE SLIBIM, ZE SLIBENE SLIBY SPLNIM

SLIBY OD VEDENÍ

= Riziko!

PŘED:

BUDU VAM PRAT, ZEMKIT, UKLIZET

KASLU NA VAS

PO:

PUČNIKVA

TÝDEN na Slovensku?

VÍDELNÍČEK:

KJ HAVNIA KOUKNI

VÍDY: SUCHÝ ČERBA

SKUTEČNÝ CÍL!

TADY JE UCET ZA VASU VESEPI

ML. ENH. JA... ZAPLATI TO ODDIL.

AC JARHO VELOSMONIT:

LEBIDE GOPAV

DALSI INFORMACE: ORETI OBEY, SIVATEL

MNAN, JA VE NEJEDU ULC PORADNETO TÝDNY

Průzkum: Ať STOPAR odstoupí

NEŠREČNÉ DINDY:

AŽ VEŠTENÍ SPLNÍ, CO UZ BICIZ

OK HELLO H

RAJČE

8.

KUTIL

NEBOJ, JÁ TI JE
PRO ZISTOTU VYTRHNU
VŠECHNY I S LEVOU
RÁŽNÍ ?

BOJŇ NĚ ZUD
AZI ZSEH
ZEDL NOC
SLABKÉHO

PLČIN

KORANĚ

PLČIN

KAPINKA MI DOVEZLA
BUCHTY PLNĚNÉ
LÁRKOU, PNĀN ?

PO ŽE PLETĚ,
BUNTY NEZBOU S
RÁŽEN, ALE S
KRYSAHA ?

S KRYSAHÍ?
JÁ UŽ JE
VŠECHNY SÁDIL!

Výsledkový servis táborových her a soutěží

IRON Man

Kategorie starších

pořadí	Přezdívká	shybů	průměr na pokus
1	Mlčím	136	6,48
2	Tateyopah	114	7,12
3	Netopýr	104	5,78
4	Drak	82	4,1
5	Tarzan	70	4,11
6	Stopař	59	2,95
7	Šmodrch	42	2,47
8	Dušan	16	1,14
9	Helča	7	0,35

Kategorie mladších

pořadí	Přezdívká	shybů	průměr na pokus
1	Ret	123	6,15
2	Rajče	89	4,68
3	Lišák	47	2,23
4	Šídlo	36	2
5	Laura	30	1,76
6	Komanč	27	1,35
7	Honza	19	2,38
8	Ká	16	0,89
9	Top	14	0,82
10	Blanka	13	0,72
11	Mustang	7	0,58
12	Laďa	6	0,31
13	Petr	5	0,45
14	Býček	2	0,11
15	Grizzly	0	0
16	Kutil	0	0
17	Natálka	0	0

poznámka: pro rozdělení na starší a mladší bylo zvoleno kritérium možnosti účasti na velkém táborovém yksuiapi.

Bodování stanů

pořadí	název stanu	osazenstvo	body
1	Bazbzgz	Kutil, Rajče, Tateyopah, Top, Tarzan	56
2 - 3	Svojsikovo 1. tee-pee	Stopař, Ká, Býček, Petr	54
2 - 3	Tee-pee Cha cha :D	holky	54
4	Ducholod'	rod Káňat	36
5	Ithilien	rod Vlků	26

Nástupy

pořadí	Rod	počet
1	Káňata	11
2	Koníci	8
3	Vlci	5

Orientační závod

pořadí	Přezdívká	čas	celkem bodů
1	Drak	1:53	75
2	Netopýr	2:54	58
3	Grizzly	3:59	57
4	Šmodrch	3:43	49
5	Dušan	4:01	42
6	Helča	4:24	39
7	Lišák	3:50	23

Zlatá baterka

pořadí	Přezdívká	minut	započ. minut
1	Šmodrch	685	610
2	Dušan	635	560
3	Stopař	505	505
4	Laďa	355	280
5	Tarzan	220	220
6	Top	240	200
7	Lišák	305	190
8	Mičkinikwa	170	170
9 - 10	Šídlo	160	160
9 - 10	Kutil	160	160
11	Býček	215	155
12	Helča	150	150
13	Grizzly	205	145
14	Netopýr	210	135
15	Natálka	195	135
16	Tateyopah	135	135
17	Ret	205	130
18	Cestovatel	120	120
19	Mustang	425	115
20	Laura	115	115
21 - 22	Honza	110	110
21 - 22	Ká	110	110
23 - 24	Drak	105	105
23 - 24	Blanka	105	105
25	Mičím	100	100
26	Komanč	95	95
27	Ohiyesa	90	90
28	Rajče	240	50

Lovecké safari

Jedná se pouze o lovce, pytláci získávali peníze od lovců, což neprošlo centrální

evidenci a nebylo možno proto jejich výsledky zachytit.

pořadí	Přezdívká	konečný stav konta
1	Drak	15450
2	Lišák	4690
3	Grizzly	3980
4	Blanka	2665
5	Rajče	1900
6	Laura	1790
7	Natálka	270
8	Top	145
9	Petr	-150
10	Ká	-1010
11	Honza	-1145

Meloun cup

Turnaj v Shinny

kmen	M.	A.	K.	body
Mayové	x	2:2	1:3	1
Aztékové	2:2	x	1:1	2
Kriyové	3:1	1:1	x	3

Nejlepší střelci

1. Mičím 4 branky
2. – 4. Laďa 2 branky
2. – 4. Cestovatel 2 branky
2. – 4. Tarzan 2 branky

Nutella cup

Turnaj v lakrose – vyhrálo družstvo Netopýra, Laďi, Tateyopaha, Natálky a dalších, které si již bohužel nepamatuji. Jediný gól všech utkání vstřelil Laďa.

TATEYOPAH

Rozvrh dne

7:00	Budíček, rozcvička
7:10	Ranní hygiena
7:30	Snídaně
8:10	Vztyčování státní vlajky, bodování stanů, pokud neprobíhá během dne
8:30	Dopolední program I.
10:30	Svačina
10:50	Dopolední program II.
12:30	Oběd
13:00	Polední klid
14:00	Odpolední program I.
16:00	Svačina
16:20	Odpolední program II.
18:30	Večeře
19:00	Večerní program
20:45	Večerní hygiena
21:15	Spouštění státní vlajky, Lelawatika
22:00	Večerka

z pera MIČIMA zapsal TATEYOPAH

Otázky o Šavanech

Na letošním táboře nebyly před jídlem klasické kartičky, které prověřovaly znalosti, ale mimo stromy a keře, semafor a morseovku byly tyto otázky.

1. Jakým typem indiánů byli Šavani? – lesní indiáni
2. Kdo byl nejvýznamnějším Šavanem? – Tecumseh
3. Ve kterém dnešním státě Šavani žili? – USA, konkrétně Kentucky
4. V jakém typu obydlí Šavani žili? – dlouhé domy
5. Lovili Šavani bizony? – ano
6. Znali se Šavani s Eskymáky? – ne
7. Vyhráli Šavani války s bělochy? – ne
8. Jak se jmenovala policie u Šavanů? – Psi
9. Kdo byl nejdéle žijící Šavan? – Kožený Ret
10. Co pěstovali Šavani jako hlavní zdroj obživy? – kukuřici
11. Jak se nazýval dopravní prostředek používaný Šavany na řece? – kanoe
12. Zemřel Tecumseh na Kanadské Temži? – ano
13. Jak nazývali Šavané „Velkého ducha“? – Nanabozo
14. Válčili Šavané s Angličany? – ano
15. Viděl Tecumseh Paříž? – ne
16. Jak byli Šavany nazýváni běloši? – Niči Malsové, neboli dlouhé nože
17. Koho významného zastřelil Daniel Boon u Velké Kanawhy? – Šamana
18. Nosil Tecumseh uniformu francouzského důstojníka? – ano
19. Do jaké jazykové skupiny Šavani patří? – Angolkinské
20. Co je to pemikan? – potravinová KPZ

z podkladů OHIYESY zapsal TATEYOPAH

_65. SNĚM KMENE (14. července 2006 – tábor Štíty)

Nikoli po třech týdnech, ale tentokrát již po čtrnácti dnech se konal na závěr tábora sněm, tentokrát již 65.

Sněmovní oheň byl pod vedením wagameda SKANIATARIA zahájen v sedm hodin večer. Zapalovali Šmodrch, Helča, Dušan a Mlčím. Přítomny byly šavanské rody Vlků, Káňat a Koniků a děvčata z Českého Krumlova. Nechybělo samozřejmě náčelnictvo a Rada Orlich per. O oheň se staral Ohiyesa a hudební stránku sněmu obstarali Stopař s Tarzanem.

Průběh táborového sněmu má svoje zvláštnosti a to zejména více vyhlašování soutěží, než je obvyklé na sněmech během roku. V průběhu sněmu proto byly vyhlášeny táborové soutěže jako Nástupy, Ironman, Bodování stanů, Zlatá baterka a Etapovka (předpokládám, že výsledky jsou uvedeny na jiném místě Kůry). Vyhlášen byl také Jediný šíp tábora, kterým se stal dlouholetý bojovník kmene Netopýr.

Rámec celého sněmu tvořil Boj o skalpy. Úspěch z minulého sněmu zopakovali Vici, kteří opět získali tři skalpy (Tábornictví, Lesní moudrosti a Zdatnosti) a tím i Agitanovo roucho. Pouze ve skalpu Ochranářství uspěla Káňata. Pochvalu zaslouží také Konici, kteří přestože žádný skalp nezískali, ukázali, že do budoucna je třeba s nimi počítat. Nechyběl samozřejmě ani Boj o Muže sněmu, kterým se stal opět Vanata Dráček.

Jedním z vrcholů sněmu bylo udělení Orlich per. Tentokrát byla Orlí pera udělena celkem 18 žádajícím. Bylo uděleno celkem 72 Orlich per a 4 Mistrovství. Nejvíce Orlich per žádal Vlášda – 13 OP + 1 M, dále byla Orlí pera udělena Šídlovi (4 + 1), Ohiyesovi (2 + 1), Topovi (5), Kutilovi (5), Stopařovi (2), Dušanovi (2), Komančovi (6), Tateyopahovi (3 + 1), Netopýrovi (2), Ká (6), Grizzlymu (3), Lišákovi (3), Honzovi (7), Mlčímovi (1), Helče (2), Dráčkovi (2) a Retovi (4)

Čtvrtý stupeň Březového lístku – žlutý, byl udělen degandawidovi Stopařovi. Opět se také konala volba jména tábora. Po tuhém boji nakonec zvítězil název Tábor Mladé krve. Pravým vrcholem sněmu však bylo udělení hodnosti a pasování. Do hodnosti Gased byl povýšen degandawida Stopař a novým Sachemem byl pasován wagamed Ohiyesa. (viz. foto). 65. sněm kmene byl zakončen Gillwellským kruhem kolem půlnoci.

wagamed kmene SKANIATARIO

SLAVNÁ „TŘINÁCTKA“

Po 64. sněmu kmene

1. Sachem MIČKINIKWA 223 OP 14 M

2. Sachem WYOMING 118 OP 5 M

3. Sachem SKANIATARIO 110 OP 5 M

4. Sachem TATEYOPAH 81 OP 5 M

5. Sachem Mauglí 75 OP 4 M

6. Sachem OHIYESA 49 OP 4 M

7. Sagamor Mlčím 63 OP 2 M

8. Sagamor Tarzan 52 OP 2 M

9. Gaosed Netopýr 46 OP

10. Gaosed Stopař 25 OP

11. Vanata Dráček 39 OP 1 M

12. bojovník WAOPE 32 OP

13. bojovník Lišák 24 OP 1 M

bojovník Šídlo 23 OP 1 M

bojovník Dušan 21 OP

bojovník Vláďa 13 OP 1 M

bojovník Grizzly 12 OP

bojovník Ká 7 OP

bojovník Honza 7 OP

bojovník Šmodrch 6 OP

bojovník Kutil 6 OP

bojovník Komanč 6 OP

bojovník Top 5 OP

dcera kmene Helča 4 OP

bojovník Ret 4 OP

Tábor z pohledu viků

Celý tábor je za námi a družina VIKŮ se na táboře rozhodně nenechala zahanbit. Přeci jenom vyhrát etapovou není zrovna snadný úkol a v takovéto konkurenci to bylo velmi nesnadné. Abych se vrátil na úvod, tábor si užili snad všichni přítomní, čili samozřejmě i Vlci a i když to byl tábor jen čtrnáctidenní, tak přeci na něj budou krásné zážitky. Nebudu zde rozepisovat co jsme dělali, protože si to můžete přečíst v zápisu o Táboře, jen s tím rozdílem, že já bych psal místo „družina Viků“, „mi“. Naše družina na Táboře nebyla zrovna nejlepší parta jaká bych si přál aby byla, ale co se dá dělat. Přesto se nám na táboře dařilo a mnozí (doufám, že všichni) se výborně bavili. Letošní tábor byl první na kterém jsem rádcovoal družině a ještě k tomu jsme měli v družině hned několik nováčků (před tábořem) také kvůli těmto členům (a mnohým dalším) se tábor jmenoval Tábor Mladé krve. Dále bych chtěl zhodnotit letošní Iksuapy (samozřejmě to krátké) a to také proto, že to bylo Iksuapy družinové a Tarzan z vedení k nám zapadl výborně. Vyrazili jsme už ani nevím kdy a dojeli jsme vlakem do Červené

Opory naší družiny: nahoře Dušan s Vlადou a dole Šmodrch a spol

To jsme my, Vlci

Vody, zde jsme zahráli hru Jak střechek měnil až vyměnil, šlo jen o to co která družina dokáže vyměnit za jablko a vajíčko. Nakonec jsme se přes propisku figurku a další dostali až k novému smetáčku a nefunkční stříkací pistoli. Dále jsme na Iksuapy pokračovali ke kořenům hory Suchý Vrch, kde jsme si odpočinuli a začali vystupovat na horu (nebo spíše kopec či kopeček). Opora naší družiny Dušan s Ladou

Když jsme po dlouhém a vyčerpávajícím pochodu stanuli na vrcholu, chvíli jsme si odpočali a pokračovali k rozhledně a dále ke skalám vzdálených asi kilometr od rozhledny. Na skalách (nebo spíše pod skalami) jsme přespali. Druhý

den jsme pokračovali na Boudu, kde jsme se měli setkat s ostatními družinami,

a taky že jsme se potkali. Káňata tam byly první, mi druzí a poslední přišli Konici. Po prohlídce dělostřelecké tvrze Bouda (o které vám neřeknu protože jsem zůstal venku) jsme pokračovali do Mladkova a odtud jsme jeli do Králík na bazén. Poté jsme se vrátili do tábora. Dále bych chtěl ještě pochválit ty, kteří si dokázali na táboře splnit Nováčkovskou Zkoušku a ještě více ty, kteří si kromě NZ splnili i nějaká OP a nechali si je uznat. A když už jsme u sněmu tak bych rád upozornil,

že tento sněm byl pro řadu členů první nebo možná druhý v životě a už měli svá první OP, vašte. Dále bych chtěl oznámit, že naše družina stejně jako ostatní bude změněna. Jestli chcete vědět budoucí rozdělení družin, tak přijďte na zahajovačku dne 4.9.2006 v 16:00 u starých kasáren. Na táboře spoustu času vyplnil výborný program o kterém bude psát samo vedení a já už své napsal tak končím svůj zápis slovy „příště zas“. A stejně jak mnozí se těším na příští tábor.

P.S: Tábor je nejlepší akcí roku. Co dodat.

Celý tábor na jedné „kupě“

Netopýr

Káňata v roce 2005/2006

Minulý rok:

Na táboře

Celkové chování našeho rodu bylo špatné, v etapovce jsme prohráli a náš úklid taky nebyl valný, ale jinak v pohodě.

JečMen

Tento rok:

Tento rok jsme začali jako družina v asi nejsilnějším složení. V družině byl: Drak, Martin, Helča, Lišák, Grizzly, Šídlo, Micky.

Proběhlo mnoho akcí na které měl náš rod velice početné zastoupení, ale i nás se dotkla změna: Přechod Koníků do družin. K nám se přidali Komanč, Blanka a Honza. Myslím, že to družině velmi pomohlo což se projevovalo i v bodování. Na družinovkách jsme se snažili učit nováčky vše potřebné na nováčkovskou zkoušku kterou všichni úspěšně složili.

Pak přišel tábor který se, aspoň doufám, všem líbil. V etapovce jsme dokonce ani neprohráli-byli jsme 2. ale těsněJ. Chování taky nebylo nejhorší a úklid taky neJ.

Je tedy vidět od minula zlepšení a doufám, že bude i nadále pokračovat.

Drak

Káňata 2006/2007

Táborová ruleta

1. **Yksuiapi 10 minut** – do 10 minut se všichni musí sbalit na vícedenní výpravu, může se cvičně (nebo i naostro) vyrazit. Na letošním táboře nepadlo.
2. **Bílý bizon** – jeden z členů vyrazí večer na 24 hodin z tábora oblečen pouze v dece a botách. Smí použít jen to, co si ukradne z tábora během 24 hodin. Mimo jiné je to jedno ze zvláštních OP. Na letošním táboře nepadl.
3. **Žhavení mozků** – každou hodinu je v noci budiček, spát se jde tehdy, až je celý rod nastoupen před stan. Na letošním táboře padlo 7.7.
4. **Bez rozcvičky** – ráno po budičku nenásleduje rozcvička. Na letošním táboře padlo 8.7.
5. **Poslední mohykán** – po rozcvičce běh cca 1 km. Na letošním táboře padlo 6.7.
6. **Ching a Chang, dvojčata ze Siamu** – během dne se členové po dvojicích sváží za jednu nohu a takto vykonávají program. Na letošním táboře padlo 5.7.
7. **Alfréd** – 3 členové tábora si vyberou někoho z vedení, který jim bude dělat sloužícího u jídla. Na letošním táboře nepadl.
8. **Sweet Sue** – pro každého člena tábora bude následující den přichystána nějaká sladkost (lizátko, ...). Na letošním táboře nepadlo.
9. **Vaření vody** – před večerkou musí družina uvařit 1 l vody, než půjde spát. Na letošním táboře padlo 13.7.
10. **Guma** – Všichni budou vymazáni z černé. Na letošním táboře padlo 4.7.
11. **Aukce** – Za táborové peníze se následující den draží cukroví. Padlo 11.7.
12. **Latriňák** – Vylosovaný člen bude následující den po všech zasypávat latrinu. Na letošním táboře padlo 10.7.
13. **Tarzan** – Následující den proběhne snídaneň na stromě. Letos nepadlo.
14. **Mlčení jehňátek** – Další den se nemluví, kdo to vydrží nejdéle, bude odměněn. Na letošním táboře nepadlo.
15. **Barevný oběd** – Nechutné překvapení šéfa kuchyně. Na letošním táboře nepadl.
16. **Babylon** – Následující den je povolena verbální komunikace pouze v cizí řeči. Letošní tábor nepadl.
17. **Svázaný oběd** – Následující den při obědě budou mít členové družiny svázaný ruce natěsno k sobě. Na letošním táboře nepadlo.
18. **Letecký den** – Zevrubná kontrola pořádku ve stanech spojená s létáním beden, kapsářů, které nevyhověly. Na letošním táboře padlo 9.7.
19. **Drsník** – před každým jídlem zástupce každého rodu musí sníst „chuťovku“ (citron, cibule, česnek...), během dne se vystřídá celý rod. Dokud nesní, rod nejí. Letošní tábor nepadlo.

vymyslel WAOPE, sepsal TATEYOPAH

Zahajovačka, 4. 9. 2006

Tentokrát hned první školní den odstartovala Trojka Shawnee svůj další život a nutno říct, že úspěšně. Počasí nám na zahajovačku tradičně přálo a přišlo nás celkem 26. Sraz byl stejně jako loni u kasáren a odtud jsme vyrazili (také stejně jako loni) na louky poblíž lávky přes Sázavu. Tady jsme se nejdřív uvítali a vyhlásili největší pracanty, kteří během srpnových prací na klubovně předvedli, že máknout opravdu umí. Následovalo rozhybání v režii Tateyopy a jeho her. Tráva už byla trochu vyšší a terén navíc hodně nerovný, takže sem tam bylo potřeba hledat tenisáky.

Následovalo zklidnění a představení kalendária na příští měsíce, které sestavila oddílová rada na svém nedávném „výjezdním zasedání“ v Olomouci. Mičkinikwa pověděl něco o blížícím se Jarmarku a Ohiyesa navnadil na nový ročník oddílového bodování, které má tento rok pod křídly. Ke stvrzení zahájení nového kmenového roku jsme se přesunuli na břeh Sázavy, kde jsme slavnostně podepsali zahajovací listinu. Jako obvykle jsme provedli pokus o nalezení listiny z loňské zahajovačky a jako

obvykle jsme ji nenašli. Novou listinu jsme tedy uložili do láhve a zakopali někde poblíž její loňské sestřičky. Při odchodu Drak ještě hrábl do země poblíž stromu a hned pod směsí hlíny a listí na loňskou láhev narazil. Nechali jsme ji ale už být a aspoň víme, kde příště kopat.

To už se ale slunce pomalu sklánělo nad vrby u Sázavy. Proběhla ještě další běhavá hra v režii Ohiyesy a po ní už došlo na nejdůležitější bod – rozdělení do nových rodů. Oproti loňsku nám jeden rod přibyl a po několika letech

máme zas Medvědy. Následně si nové rody zvolily také rádcové, kteří se tím pádem stali také členy oddílové rady. Stali se jimi nejstarší z mladších bojovníků kmene: Drak, Netopýr a Helča. Myslím si, že rody určité volily dobře a věřím, že rádcové jejich důvěrou nezklamou. Blížila se sedmá hodina a tak jsme vyrazili zpět ke kasárnám. Tady jsme se rozloučili opět kmenovou lelatatikou a po krátké poradě nové oddílové rady jsme se všichni rozešli (cyklisté rozjeli) domů. Snad budou i další akce Trojky tak povedené jako tato první.

Stopař

Mýma očima

Tento tábor pro mě začal mnohem dřív než pro většinu táborového lidu. Snažil jsem se připravit věci. Dřelo se podařilo a já jsem s vámi mohl strávit velmi příjemné dva týdny života. Vzhledem k tomu, že nás tam z vedení nebylo mnoho, čekal jsem, že jedu na velmi obtížný tábor. Vyšlo to až nečekaně dobře. Tábor jako celek byl poklidný a krásný, vlastně jako skoro každý šavanský tábor. Já jsem si připravil hříčku galaxie, ale ta narazila na některé překážky, na které jsem měl myslet dřív. Hlavně hra byla asi příliš složitá, než aby ji mohli hrát mladší a ti starší se zase spíš věnovali existenčním problémům, jako je zásoba dřeva v týpí, uklizení stanu a spousta jiných věcí kolem. No prostě nálada se trochu posunula. Galaxie mi stále leží v šuplíku a jestli to za pár měsíců nebudu vidět zase úplně jinak, tak ji možná někdy použiji. Z poklidného táborového života mě vytrhlo až menší yksuapi, kdy jsem Vlky zavedl na skálu nedaleko Suchého vrchu. Nečekal jsem, že si odpočinu.. Vlci byli celkem „divocí“, ale na té skále mě přesvědčili o tom, že mohou vytvořit opravdu pevnou družinu, partu, do které každý z nich patří. Teď jen můžu Vikům poděkovat za velmi příjemně strávený večer. Pak se tábor zase vrátil do zajatých kolejí.

Třetí týden byl nejlepší.. co pamatuji, tak podobně vydařené yksuapi bylo na Králický sněžník 2000. Tehdy bylo tak strašné počasí, že jsme zalezli do řapiku a strávili jsme tam celé odpoledne a noc, ale ta noc stála za to. Na Slovensku to vypadalo velmi podobně. Taky jsem se dostal do kolektivu moc dobrých přátel a celý dojem ještě zlepšila slovenská příroda.

Možná by stálo za to tady zmínit deskovou hru Hexagony, kterou už nějakou dobu tvoříme. Nedávno jsem s ní byl v nakladatelství. Nedopadnul jsem nejlíp, ale vím, že jsem nemohl čekat víc. Každopádně mi dali šanci do budoucna s tím, že toho teď mají moc. Já bych jen zopakoval, že původně byla hra určena pro hráče od 12-ti let. Kdybys chtěl mít vlastní sadu, tak mi to prosím řekni a já až budu příště nechávat vyvolat fotky, tak na tebe budu myslet.

Myslím, že je nás v oddíle stále ještě málo.. jestli znáš ve svém okolí někoho, kdo by se mohl přidat do šavanských řad, tak ho přiveď. Zdá se, že se k nám vrací Běďa a Martin. Jen tak dál...

U fantasy ještě chvíli zůstanu. Několik z vás se o to alespoň okrajově zajímá, a proto vám to chci trochu přiblížit. Některým z vás starších nabídnu účast na nějaké dlouhodobější hře ve stylu Dračího doupěte. Mým cílem je abyste si zahráli, ale navíc chci vytvořit nový svět a to především tím, že se v něm bude něco dít. Pak jak doufám poroste skoro sám. --- V poslední době jsem narazil na opravdu dobrou knihu Eragon Odkaz Dračích jezdců, kniha, kterou jsem dokázal číst celou noc. Já sám bych ji doporučil starším 12-ti let. Pro dospělé a to i ve zralém věku bych tu měl Zaklínače (Andrzej Sapkowski). Geralt zmutovaný člověk, který měl zabíjet monstra a chránit lidi, hledá své místo. Myslím, že má trochu nadhled nad jednáním lidí a možná proto to své místo stále nenachází. No a aby to koníkům a mladším nebylo líto, tak i pro ně tady mám nádhernou knihu - Hobit. Všeobecně známé Tolkienovo dílo, ve kterém se vypráví o Bilbovi. Je to nádherná pohádka a věřím, že se bude dobře číst i těm, kteří se číst naučili nedávno.

Táborové hlášky

Kutil záporníkem

Dnešní den byl..... no..... takříkajíc bez ničeho.

Dušan při plnění OP

D: „Přinesl jsem strom na orlí pero“.

Tateyopah: „A není to syrový?“

D: „Ne, to je smrk.“

Ret při popisu myši

Bylo to takový černý, slizký, vypadalo to..... skoro jako Tarzan!

Nezapomenutelný dialog 1 z cvičného poplachu

T₁ vletí do stanu: „POPLACH!!!“

T₂: ... „chrrr“...

T₁: „Vstávat, POPLACH!!!“

T₂: ... „chrrrr“...

T₁ pomalu křičí do ucha a třepe T₂ ze spacáku: „POPLACH!!!“

T₂: ... „chrrrr“...

T₁ rezignuje: „To je marný...“

Nezapomenutelný dialog 2 z buzení na hlídku

T: „Vstávej, máš hlídku.“

D: „Já mám hlídku?“

T: „Jo, ty.“

D: „Ne, já nemám hlídku.“

T: „Máš hlídku, běž se podívat do knihy.“

D: „A proč mám hlídku?“

T: „??? Prostě máš hlídku, tak vstávej.“

posbíral TATEYOPAH

PLÁN AKCÍ

Září, říjen 2006

4. září **Zahajovačka**
- Oddíl má nyní sílu jako už dlouho neměl a ta se opět v plné míře probudí hned první školní den. Sejdeme se stejně jako loni u Sázavy.
16. září **Zábřežský Jarmark**
- Na této akci představíme městu náš oddíl. Co všechno děláme, co všechno umíme. Kdo chce letos strávit poslední noc v teepee, může na náměstí přespát už od pátku. V neděli pak následuje tradiční DOD.
23. září **Den dobrého skutku**
- Skaut je prospěšný a pomáhá jiným. Tento bod skautského zákona potvrdíme během sobotního dopoledne.
29. září – 1. října **Program Pangea - Brno**
- Letos už jsme byli v Praze i Olomouci. Tentokrát starší členové vyrazí poznávat do Brna.
6. – 8. října **66. sněm + Bitva u Kanawhy**
- Už po šestašedesáté svolá buben slavný kmen Šavanů ke sněmovnímu ohni. Mělo by dojít i na tradiční klání a samozřejmě i Bitvu u Kanawhy. První letošní víkendovka celého oddílu ozdobí závěr babího léta.
21. října **Rodové aktivity**
- Nové rody si můžou vybrat, jak stráví tuto říjnovou sobotu. Jakákoliv zajímavá činnost je vítaná.
26. – 29. října **Program Pangea - Ostrava**
- Další velkoměsto a jeho skauty navštívíme koncem října. Nebudeme ale jen v Ostravě, ale i ve Frýdku – Místku a jinde.
2. listopadu **Dušíčky**
- Příjemná procházka podzimmím podvečerem.
4. – 5. listopadu **Záhada hlavolamu. Stínadla se bouří**
- Další velká kmenová akce, na kterou pozveme i jiné oddíly. Inspirovat se budeme Jaroslavem Foglarem a mimo soutěže ve vytáhování Ježka z klece se vydáme i do tajemných stínadelských uliček ...

Akce povinné pro všechny členy oddílů jsou podtrženy

Pavel Fornůšek – Stopař, tel. 776 582 696

Obsah tohoto čísla

Šlovo šéfredaktora (TATEYOPAH)	2
Červnová javorová nažka (TATEYOPAH)	2
Slovo Degandawidy (Stopař)	3
Táborák pro rodiče (OHIYESA)	4
Indiánský víkend (OHIYESA)	5
Cyklovýprava, 10. 6. 2006 (Stopař)	7
Na internetu si můžeš editovat své údaje! (Stopař)	8
Tábor Mladé krve den po dni (TATEYOPAH)	9
Fotky, které se jinam nevešly (TATEYOPAH)	29
Táborové Okalůzy (sestavil TATEYOPAH)	31
Výsledkový servis táborových her a soutěží (TATEYOPAH)	35
Rozvrh dne (MIČÍM, TATEYOPAH)	37
Otázky o Šavanech (OHIYESA, TATEYOPAH)	37
65. SNĚM KMENE (SKANIATARIO)	38
SLAVNÁ „TŘINÁCTKA“ (SKANIATARIO)	39
Tábor z pohledu vlků (Netopýr)	40
Káňata v roce 2005/2006 (Drak)	42
Táborová ruleta (WAOPE, TATEYOPAH)	43
Zahajovačka, 4. 9. 2006 (Stopař)	44
Mýma očima (Drak)	45
Táborové hlášky (TATEYOPAH)	46
PLÁN AKCÍ (Stopař)	47
Obsah tohoto čísla	48

Příští redakční rada:
Uzávěrka příštího čísla:
Příští číslo vyjde:

Na kmenové radě
V pátek 13. října 2006
v týdnu od 16. října 2006

Březová kůra – časopis skautsko–woodcrafterského oddílu TROJKA SHAWNEE
Zábřeh

dvojčíslo 184 – 185, náklad 40 výtisků, vyšlo v září 2006

Šéfredaktor: Michal Kraus – TATEYOPAH, Postřelmůvek

kontakty: tel. 732 253 826, e-mail michkraus@seznam.cz, ICQ 314 591 472

www.skaut.cz/shawnee

Vydáno pro vnitřní potřeby, neprošlo jazykovou úpravou!